Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 59

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 25 — Ἑξάμ. 50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20 — » 10

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Μικρὰ ἀναρτήματα

Προτίμησις στὰ μικρὰ

— Πάτερ μου συγχώρησέ με την ἁμαρτωλή καὶ δός μου τὴν εὐχήσου. Ὡς ἡ ἀμμος τῆς θαλάσσης πλήθυναν τὰ κρίματάρου κ' εἶναι ἀνάξια ἐνώπιόν σου διὰ παντός...

» Πρέπει ἐν πρωτοις νὰ σᾶς 'πῶ, πάτερ μου, ὅτι εἶμ' ἐκ φύσεως τρομερὰ αἰσθαντικὴ γυναῖκα! Λέγω τρομερά, ὄχι ἐν σχέσει μὲ τὴν ἡλικία μου—γιατὶ μιὰ γυναῖκα στὰ σαραντάπέντε της χρόνια εἶνε ἀκριβῶς στὸ ὡρίμασμά της (τὸ λὲν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν)—ὄχι γι' αὐτό, ἀλλὰ διότι ἡ αἰσθαντικότης μου ἔχει μιὰ τάσι, μιὰ ἀποκλειστικὴ προτίμησι στοὺς νέους, στὰ παιδιά... Ἀ! γιατὶ ὁ Καταραμένος ἐμπνέει τέτοιες ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες; Πῶς θέλετε ν' ἀντισταθῇ στὸ πειρασμὸ τὸ σῶμα μας, ποὺ εἶνε θαρρεῖς πλασμένο γιὰ τὴν ἁμαρτία; Διότι, μὴ ἐξετάζετε ποὺ εἶμαι 45 ἐτῶν· στὸ σῶμα εἶμαι μόλις 35· ἡ σάρκα μου εἶνε σφιχτὴ σφιχτὴ καὶ ροδαλή, κ' ἔχει μιὰ φρεσκάδα μοναδική. Αὐτὸ δὲ χάρις στὴν ὑγεία μου, καὶ σὲ μιὰ ἐξοχη κρέμα ποὺ, ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ σᾶς δόσω τὴν συνταγή της... Ἔχω ἀκόμη καὶ τὰ μαλλιά μου—κυτάχτε τὶ ξανθά, τὶ ὡραῖα...

— Μὴν τὰ λύνετε, μὴν τὰ λύνετε...

— Ὄχι γιὰ νὰ τὰ δῆτε καὶ σεῖς...

— Μὰ γαί' βλέπω, βλέπω...—ποὺ νὰ μὴν ἔβλεπα...

—Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶνε ἀπὸ φυσικό τους... Κάθε πρωὶ τὰ πλένω ταχτικὰ μὲ μιὰ βαφὴ ποὺ μόνο ἐγὼ τὴν ἔχω· μοῦ τὴν ἔφερε ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ· τὴν εἶχε παρμένη ἀπ' τὸ χαρέμι μιᾶς χανούμισσας Μ' αὐτὴν τὴν κρέμα καὶ μ' αὐτὴν τὴν βαφὴ ξετρελλαίνονται οἱ νέοι. Ὥστε, βλέπετε, δὲν εἶν' ἐντελῶς μόνο δικό μου τὸ κρίμα... Τρεῖς μικροὶ ὡς τώρα ξετρελλάθηκαν μαζύ μου. Τρεῖς! Μὰ τὶ μικροί..., ἔπρεπε νὰ τοὺς βλέπατε..., οὔτε κορίτσια νὰ ἦσαν...ἀγγελοι!

— Σούτ! καταραμένη...

— Ἤμαστον, πατερ μου· γνωρίζω πόσο τρομερὸ εἶνε αὐτό, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τοὺς βλέπατε πρῶτα κ' ἔπειτα νὰ μοῦ λέγατε... Ὁ ἕνας κατοπιν τοῦ ἄλλου, ὑπέκψαν καὶ οἱ τρεῖς... Ὁ τρίτος, τὸν ἔλεγαν Μπέμπη, ἦτο δὲν ἦτο δεκαοχτὼ χρονῶν. Τὸν ἀγάπησα τρελλὰ· παλάβωσα μαζύ του. Ἀγόρασα ἑξεπίτηδες γι' αὐτόν, ἐν' ἄρωμα ἀπ' τὰ μεθυστικώτερα—75 δραχμὲς τὸ μπουκαλάκι, ἕνα τόσο-δα μπουκαλάκι—κ' ἔκανα ξανθὰ τὰ μαλλιά μου, τόσο ξανθὰ σὰν τῆς Λούη. Τὴν ξέρετε τὴν Φωτεινὴ Λούη· ὄχι; κρίμα! χάνετε! Καὶ νὰ δῆτε· ὅταν...

— Φσαιει φθάνει· ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦπατε κατάλαβα... Ὡς ποὺ νὰ τελειώσετε θὰ μοῦ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀνθέξω...ἀπ' τὸν πονοκέφαλο... Εἶσθε καὶ τόσο κοντά μου κ' εἶνε τόσο δυνατὸ τὸ ἄρωμά σας—ξορκισμένο νάνε! Φαίνεται ἀπ' τὸ πολὺ ποὺ βαζετε, ἔχει ἐμποτισθῇ ἡ σάρκα σας. Κάντε παραπέρα· ν' ἀνοίξω καὶ τὸ παράθυρο γιατὶ πάγω νὰ κρεπάρω.. Ὦ! αὐτοὶ οἱ πειρασμοὶ ποὺ βάζετε ἐπάνω σας. σὰ νὰ μὴν ἔφθανε που εἶσθε αἱ Ἰδιες...—Θὲ μ' σχώρεσέ μ'! Ἐξορκίζω σε Σατανᾶ. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ... Κάντε παραπέρα-κάντε παραπέρα...

— Μὰ τὶ πάθατε, γέροντά μου;

— Τὶ νὸ πάθω, π' ὅλα τα παθη νὰ σὲ κάψουν, ναί, ποὺ μὲ κόλασες... Πάτερ ἡμῶν... Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων...

— Μὰ τὶ πάθατε, πάτερ μου;

— Πιστεύω εἰς ἕνα... Ἅγιος ὁ Θεός..

— Μὰ θα μοῦ πῆτε ἢ νὰ φύγω;

— Ναί· θὰ σοῦ πῶ, γύναι· μοιχ λὶς καὶ κατηραμένη! Ἄκουσε τὸν κανόνα σου· καὶ κάνε: Πήγαινε ἀμέσως νὰ βγάλῃς ὅλους· αὐτοὺς τους πειρασμοὺς ἀπὸ πάνω σου καὶ βάψε τὰ μαλλιά σου ἄσπρα, ὅπως ὡς τώρα τἀβαφες ξανθά, καὶ ἄφησε τὲς ρυτίδες σου νὰ φανοῦν κ' ὅλλες πολλὲς κάνε ἀπ' τὸ κλάμμα ἀ' ἀπὸ τὴν νησεία, ὡς που νὰ φαίνεσαι δέκα χρόνια μικρότερη. ἔτσι ποὺ νὰ μὴ σὲ πλησιάζουν παρὰ μεγαλύτεροί σου, πολὺ μεγαλύ ερόί σου. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἐξαγορὰ τῆς ἁμαρτίας σου. Καὶ μηκκὲι ἀμάρτανε! Ἀλλ' ἂν πάλι σὲ κατέχουν τα δαιμόνια τῆς σαρκός σου, ἁμάρταν τούλάγιστον μὲ τοὺς γεροντοτέρους σου... *Ὁ Πάτερ-Ἔρως*

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ

ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ

— Ἂν θέλῃς Μαντῶ, νὰ μὴ βγοῦμε ἀπόψε ἔξω. Δὲν εἶμαι πολὺ εὐδιάθετος... Θὰ κρυολόγησα....

— Ναί, ναί, νὰ μὴ βγοῦμε. Ἀλήθεια, εἶσαι λιγάκι ὠχρός.

Κατὰ κανονα, ὅταν ἡ Μαντῶ εἶνε ἄρρωστη. ὁ Κύριος λέγει: «Δὲν εἶνε τίποτε»—καί, ὅταν ὁ Κύριος δὲν εἶνε πολὺ καλά, ἡ Μαντῶ ἀνησυχεῖ.

Καὶ καθὼς τὸν βοηθεῖ νὰ φορέσῃ ἕνα σακκάκι τοῦ σπιτιοῦ, λέγει:

— Ἔχεις πυρετό! Θὰ ἔπρεπε νὰ πλαγιάσῃς ἀμέσως. Ν' ἀρρωστήσῃς θέλεις;

Ὁ Κύριος διαμαρτύρεται, τόσον διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε ἄνδρας καὶ δὲν φοβᾶται, ὅσον καὶ ἀπὸ φόβον τῆς ἀρρώστειας—διότι εἶνε λίγο φοβιτσάρης καὶ φαντάζεται ὅτι θ' ἀπομακρύνῃ τον κίνδυνον προσπαθῶν νὰ γελάσῃ. Ἡ Μαντῶ ἐνκαθιδύεται εἰς τὴν γωνίαν τῆς θερμάστρας καὶ λέγει εἰς τὴν ὑπηρέτριαν:

— Βάλε καλὴ φωτιὰ στὴν τραπεζαρία, ὁ Κύριος εἶνε ἄρρωστος.

Κατόπιν προσθέτει:

— Βλέπεις; Ἐγὼ δὲν σοῦ λέω: «Δὲν εἶνε τίποτε», ὅπως μοῦ λὲς διαρκῶς ἐσύ.

Ὁ Κύριος ξεροκαταπίνει καὶ πταρνίζεται.

— Καὶ φτερνίζεσαι κι' ὅλας! Θὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν ἐδῴγῃς αὔριο ἔξω

Ὁ Κύριος δὲν θὰ ἦτο καθόλου ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὰς ἀνησύχους περιποιήσεις τῆς Μαντῶς, ἂν δὲν τὴν ἤκουε νὰ λέγῃ:

— Αὐτὴ ἡ μανία ποὺ ἔχεις, νὰ βγαίνῃς χωρὶς παλτό! Θὰ ἐξακολουθῇς νὰ λὲς τώρα πὼς ἐγὼ δὲν ξεύρω νὰ ντυθῶ καὶ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸ κρύο!

— Το φοροῦσα τὸ παλτό μου. Δὲν ἐκρύωσα σήμερα.

— Ἀλλὰ πότε κρύωσες; Ποῦ ἅρπαξες αὐτὸ τὸ συνάχι;

Ὁ Κύριος μὲ μίαν βραδεῖαν ὕψωσιν τῶν ὤμων ἐξηγεῖ ὅτι δὲν ξεύρει πότε, καὶ ὅτι ἄλλως τε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ λεπτομέρεια πῶς καὶ ποῦ ἐκρύωσε. Ἡ Μαντῶ ὅμως ἔχει διαφορετικὴν γνώμην. Ἐτιμένει νὰ ἐξακριβώσῃ τὸς ἀφορμάς.

— Αὐτὰ τὰ παληοτσιγάρα φταῖνε! Προχθὲς μετὰ τὸ θέατρο ἐγύριζες μιὰ ὥρα μέσα στὸ κρύο, γιὰ ν' ἀγοράσῃς ἕνα πακέτο! Δὲν μποροῦσες νὰ κάμῃς δίχως νὰ καπνίσῃς.

Ἀπὸ πέντε λεπτῶν ὁ Κύριος ἔχει σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ πταρνισθῇ, ἀλλὰ συγκρατεῖται. Ἐπὶ τέλους πταρνίζεται δυὸ-τρεῖς φορὲς—ἡ Μαντῶ σιωπᾶ. κατόπιν, εἰς τόνον φωνῆς εἰλικρινῶς ἀνήσυχον:

— Μία ὡραία ἐμφρουέντζα! Ἀ! αὔριο θὰ μείνῃς στὸ κρεββάτι.

Μετ' ὀλίγον ἀλλάζει τόνον:

— Ὦ! αὐτὸς ὁ καπνός! Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πῶς ἕνας ἄνδρας μπορεῖ νὰ εἶνε σκλάβος μιᾶς τέτοιας μανίας! Κατηγορεῖς τοὺς μορφινομανεῖς, ἀλλὰ εἶσαι σὰν αὐτούς. Εἶσαι καὶ σὺ ἕνας μορφινομανής: ἕνας μορφινομανὴς τοῦ καπνοῦ!

Αὐτὸ δὲν λέγεια πολύτως τίποτε, ἐν τούτοις ἡ Μαντῶ εὑρίσκει ἐπιτυχῆ τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνει:

— Ἕνας μορφινομανὴς τοῦ καπνοῦ! Ἀσφαλῶς προχθὲς τὸ βράδυ ἐκρυολόγησες. Δὲν θὰ ξανακαπνίσῃς οὔτε ἕνα σιγαρέτο πιά.

Ὁ Κύριος κατακλίνεται εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον. Διὰ τῆς βίας τοῦ κολλοῦν εἰς τὸ στῆθος ἕνα συναπισμόν· διαμαρτύρεται σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ μετ' ὀλίγον κοιμᾶται εἰρηνικῶς. Ἡ Μαντῶ κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ, κατόπιν ξαπλώνεται ἀλλὰ δὲν κλείνει μάτι. Ἀκούει τὴν ἀναπνοή του καὶ παρατηρεῖ τὰ σχεδιαγραφήματα τοῦ ταβανιοῦ. Δύο ἡμέρας ἀργότερον, ὁ Κύριος θεραπευθείς, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐργασίαν του. Εἶνε πεπεισμένος ὅτι ὑπῆρξε κατὰ φαντασίαν ἀσθενής, ὅτι ἄδικα τὸν ἔβαλαν νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι. Ἐν τούτοις ἡ Μαντῶ, ἀφ' οὗ αἱ ἀνησυχίαι της ἔπαυσαν ἤδη, τοῦ λέγει τὴν ἑπομένην:

— Ἔλα δὰ καὶ σύ, ποῦ μ' ἕνα τιπρτέιο συνάχι ἐχάλασες τὸν κόσμο! Ο ΑΤΤΙΚ.

ΕΡΥΘΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΗΝΥΣΙΣ

Καιρὸς εἶνε ν' ἀφήκῃς τὰ νάζια σου, μικρή μου,
ποὺ μ' ἔχεις ξελογιασει μὲ τὰ καμώματά σου.
Πῶς, δὲν σὲ συγκινοῦνε οἱ ἀναστεγμο μρυ;
Ἀπὸ κατεψυγμένο κρέας εἶν' ἡ καρδιά σου!
Μοῦπαν πῶς σ' ἄλλον στρέφεις τὸ βλέμμα σου τὸ [πλάνο.
Ἀφοῦ ὅμως ἐγὼ ἐλχα τὴν εὔνοιά σου πρῶτος,
ξέρεις πῶς δικαιοῦμαι μήνησι νὰ σοῦ κάνω
τώρα ἐπὶ δυσμενείᾳ κατὰ τοῦ καθεσκῶτος;

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι]

Τοῦ Καραβάλεως
περασαμένου
καὶ τοῦ γλενδίου
πεπαφσαμένου,
βουλεύομαι νῦν
διεκτραγωδῆναι καὶ ὑμνεῖν
τὴν ἁγίαν Τετταρακοσθὴν
τὴν μεγάλην καὶ μακραίαν
ὡσεὶ τῆς γαλῆδοστὴν οὐρέαν
ἀμήν.
Τὸ ὁποῖον
ἐκχθρὸς τῶν ἐγκαρδίων
καὶ τοῦ ἐρώτου ἀδράνεια
ἤγουν προσεπχὴ
καὶ μετάνοια
καὶ γάρ ἐν καιρῷ νησθεία
τοσῶς ἐπεντρεπούμενα
τὰ φιλία.
Νῦν ἀταξάπαν αἱ γυναῖ ἀναμὶξ
ὑπαγαίνουσιν ἄνεπ ἐνδυμα γάμου καὶ προτξ
πρὸς προϋπάνδησιν τὸν Νυμφίον,
τὸ ὁποῖον
ἰδοὺ ἀπτὸς ἐρχούμενον ἐν τῷ μέσον τῆς νυκδὸς
ἐν τοῖς ναοῦσι, ὅπου μέγαν συνωσθισμός,
καὶ προστοιπτόμεναι ἐπὶ τὰ πλευρὰ τῶν ἀνὴρ
οἶπερ τὰς τσιμβοῦσιν δρασηρίως· [μειλιχίως
καὶ τοιαττοτρόπως ἐξευρίσχεται ὁ νυμφίος.
Οὐκ ἤττον καγὼ νυμφίος οὖς ὑποψήφιος
πῶς οὐχ ἐιμβροῷ νυιφίαν εὑρέναι ὁ ἡλινθιος;
Ἐκ ἀνέκαθεν ἐπεπόνθουν γυνῆς
καὶ ἡνέωγον τὰ σταβά μου ὥσπερ γαρίς,
τοὐτίκλην γορίδα,
ἀλλ' οὔποτε θήλεον μειδιοῦν πρὸς ἐμὲν εἶδα,
τὸ ὁποῖον
Ὦ 'γκαθάγγελε δυστυχὲς πέσον ἐν τῷ καρρὶ
[τῶν σκοπιδῶν.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Σαρακοστιανὴ ἡ συνεργασία αὐτὴν τὴν φορὰ καὶ λιγοστὴ σχετικῶς Φαίνεται ὅτι μὲ τὴν Σαρακοστὴ ποὺ μᾶς μπῆκε ἀρκετοὶ θἄκαμαν τὴν σκέψη (ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμουν ἀπὸ καιρό): «Τί μοῦ φταίγει ἡ φιλολογία ἡ κακομοῖρα;» Κι' ἀπεφάσισαν νὰ τὴν ἀφήσουν ἥσυχη εἶνε καὶ κρίμα· τὶ ψυχὴ θὰ παρωδόσουν στὸ Θεό... Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι ἡ ἀπόφασίς των εἶνε πρόσκαιρη κι' ὅτι ἡ εὐλάβειά των δὲν θὰ βαστάῃ περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Φεῦ!...

Ἐνέκοινα τοῦ Αὐγερινοῦ τὲς «Φοβέρες τοῦ Γεωρὲ» - Μιστόκλη Νο 2—. Ὁ κ. Ν Μετ., νὰ μοῦ στείλῃ «τὸ ἄλλο» ποὺ γράφε «Μαργαρίτα» του ξεφύλλισε ὅσο νὰ τὴν Κέρκυρα ὡς ἐδῶ. Ἡ Δ)νὶς Μ μόνον ἂν ἐξακολουθῇ νὰ γράφῃ χωρὶς νὰ τὴν ἀποθαρρύνῃ ἡ, κατὰ τὴν γνώμη της, αὐστηρὰ μου κρίσις, μόνον τότε θὰ φθάσῃ νὰ γράφῃ ἔτσι, πού, ὄχι νὰ τῆς ἐγκρίνω ὅ,τι μοῦ στέλνει, ἀλλὰ νὰ τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ στέλνῃ, ὅπως τὸν κ. Γρ. Τσοκᾶ. Ὅτι δὲ θὰ γράψῃ μιὰ μέρα εἶμαι βέβαιος. Ἀπ' αὐτὴν καὶ μόνη ἐξαρτᾶται ἡ μέρα αὐτὴ νὰ μὴν ἀργήσῃ. Κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον μπορῶ νὰ τὴν βοηθήσω παρὰ μὲ τὴν αὐστηρότητά μου καὶ μ' ὅ,τι γράφω ἑκάστοτε στὴν στήλη αὐτή. ἐν πιστεύω καὶ οἱ κ. κ. Κ. Μαρ., Ι. Παπ., Γ. Σιλ. καὶ Β. Γκιμ. νὰ νομίζουν ὅτι εἶμαι αὐστηρός; Γουστόζικη ἡ «Κυπρέϊκη ἐπιστολὴ» τοῦ κ. Ἀγγ. Σκκαίου. Πολὺ ἐνδιαφέρουσες θὰ δημοσίευα καὶ Ζακυνθινές, Κεφαλλωνίτικες, Ροδίτικες, Λαζίτικες κτλ. ἀρκεῖ νὰ εἶνε μικρὲς καὶ ἔξυπνες. Πρέπει ὅμως οἱ ἀποστολεῖς νὰ προσέχουν πολὺ πολύ, οὕτως ὥστε, ὄχι μόνον τὸ ἰδιωματικὸν φραστικὸν ν' ἀποδίδουν μὲ φωνογραφικὴ ἀκρίβεια, ἀλλ', ἂν εἶνε δυνατόν, καὶ τὸν ἀφηγηματικὸν τοπικὸν χαρακτῆρα. Δυστυχῶς δὲν βλέπω τὴν σκοπιμότητα ἀποδοχῆς τῆς ἄλλης του προτάσεως· τὸν εὐχαριστῶ ἐν πάσῃ περιπτώσει. Οἱ κ. κ. Γρ. Α. Βαλ. καὶ Στ. Οἰκ., ἐκτελοῦν λαμπρά, ἀλλ' ὀστεροῦν στὴν ἐκλεκτικότητα καὶ τὸν χειρισμὸ τῶν θεμάτων. Διατί; Τὸ διήγημα τοῦ κ. Π. Γιαν., ἂν κι' ἀπ' ἐπὶ τῆς ζωῆ παρμένο - δὲν ἀμφιβάλω – ὅμως φαίνεται πολὺ ἀπίθανον. Μὴ σᾶς ἐκπλήσῃ αὐτό· μερικὲς φορὲς ἡ ζωὴ ἔχει τόσα ἀπίθανα, ὥστε τὸ νὰ τ' ἀντιγράφῃ καὶ εἰς πιστά, ν' ἀποτελῇ ἐξ ἴσου σφάλμα, ὅσον καὶ ὅταν ἀντιγράφῃ τὰ συνηθισμένα τῆς. Τὰ τῶν κ. κ. Χ. Χ., καὶ Ι. Παπ ὄχι ὅπως τὰ περίμενα. Ἀπορρίπτω δὲ κάποιο γραφτὸ—ἂς τὸ πῶ ἔτσι - ἐνὸς ποὺ ὑπογράφεται «Ὁ μέγας ἄγνωστος» καὶ ὁ ὁποῖος σίγουρα θὰ ἦτο μεθυσμένος ὅταν μοῦ ἔγραφε. Ἀλλὰ καὶ πάλι... Τὸν πληροφορῶ ὅτι ἔνας ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους ὀμορφιστὰς τοῦ κόσμου, ὁ γεομανὸς Ε. Ὄφφμαν στοιμπὶ στὸ μεθύσι ἔγραφε τ' ἀριστουργήματά του. Νὰ ἐξαρτᾶται λέτε κι' ἀπ' τὴν ποιότητα τοῦ οἰνοπνεύματος; Μπορεῖ κι' ἂν εἶνε αὐτὸ πάω πάσσο. Θὰ εἶχε μεθύσῃ μὲ βιδάνιο «Ὁ μέγας ἄγνωστός» μου.

Ἄνδρας μιὰ φορά!

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

Οἱ φίλοι του τὸν πείραζαν ὅτι ἦτο ἀνίκανος καὶ τὸν κορόϊδευαν ποὺ εἶκοσι ἐτῶν ἄνδρας δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη τί θὰ πῇ γυναῖκα. Κι' αὐτὸς βάλθηκε νὰ τοὺς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχαν δίκιο κι' ὅτι ἂν ἤθελε...

Μὲ τὸ χιόνι λοιπὸν τῆς προπερασμένης ἑβδομάδος βρέθηκε κατὰ τὸ μεσημέρι, στὴν λεωφόρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ βαδίζων πλάϊ μὲ μιὰ δεσποινίδα, κομψοντυμένη καὶ πολὺ συμπαθητικοῦ ἐξωτερικοῦ. Τοῦ ἔρριψε ἕνα πλάγιον βλέμμα πλῆρες ὑποσχέσεων, διὰ πάντα ἄλλον ὅμως ἐκτὸς ἐκείνου, ὅστις ἀντὶ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς εὐκαιρίας, κατακοκκίνισε κ' ἐτάχυνε τὸ βῆμα του. Εὐτυχῶς ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἤρχετο κατ' ἐπάνω τη: μιὰ μπάλλα χιόνι καὶ εἶχε τὴν ἑτοιμότητα—γιὰ τὴν ὁποίαν συνέχαιρε ἐνδομύχως ἑαυτὸν—νὰ τὴν πιάσῃ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπ' ἐκείνη.

— Τίποτε δεσποινίς, ἀπεκρίθη, μὲ μίαν ἐντελῶς ἀδεξίαν κλίσιν. Ἐν τούτοις ἔσχε τὸ θάρρος νὰ προσθέσῃ: Σᾶς βεβαιῶ ἐχάρηκα ὁ ἴδιος περισσότερο, διότι ἂν ἐχόντετο...

— Στὸ λαιμό μου—ναὶ θὰ ἦτο κάπως δυσάρεστον, πρόσθεσ' ἐκείνη ἀκκιζομένη. Πόσον εἰσθε εὐγενής... Ἀλλὰ γιατὶ δὲν πλησιάζετε καλέ...

— Ὦ δεσποινίς, ὁποία τιμή...

— Χαίρω κύριε, γιὰ τὴν γνωριμία.

— Χαίρετε ἀλήθεια; Ὥστε νὰ τολμήσω νὰ πιστεύσω ὅτι...

— Ὅτι τί;

— ...ὅτι θὰ θελήσετε νὰ μὲ...κάνετε εὐτυχῆ;

— Θέλω, κύριε, ναί.

— Θέλετε; Ἔννοεῖτε τὶ σᾶς ζητῶ...

— Μάλισα, κύριε· σᾶς ἔννοῶ πολυκαλά, εἶπ' ἐκείνη, μὲ κάποιαν προσποιητὴ ντροπαλότητα. Ὅ,τι θέλετε...

«Ὅ,τι θέλω;... ἐσκέπτετο ὁ Γιάννης. Αἴ μὰ μὰ νὰ δέχεται ἔτσι ἀμέσως θὰ εἶνε [illegible]

[illegible] θέλω, εἴπατε; Ὥστε ἔτσι εὔκολα, [illegible] εἶδετε σεῖς τὰ ραντεβοῦ σας;

[illegible] ἡ ἀντελήφθη τώρα καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Εὔκολα· εἶπε μὲ τόνον ἐλαφρᾶς ἀγανακτήσεως. Διόλου εὔκολα κύριε. Ἀφοῦ εἶσθε ὁ πρῶτος ποὺ...

— Ὁ πρῶτος; Ἤκουσα καλά; Εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ ὁ πρῶτος;...

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιωπὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ χωρέσῃ στὸ κεφάλι του τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ὅτι ἦτο «ὁ πρῶτος»...

Μὰ ἂν εἶνε ἔτσι, τὸ πράγμα κατανοοῦσε πολὺ σοβαρὸ κ' ἔπρεπε νὰ προσέξῃ μή... Δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ παντρειά. Κ' ἔπειτα τί θἄλεγε ἢ μαλὰ θὰ ἤθελε;

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φθάσει στὴν ἀρχὴ τῆς λεωφόρου Κηφισίας καὶ χτυποῦσε μεσημέρι.

— Μοῦ ἐπιτρέπε ε, εἶπ' ἐκεῖνος.

— Γιατὶ βιάζεσθε ἔτσι, πεινάσατε;

— Ὄχι ἀλλά...

— Καταλαβαίνω, πρόσθεσ' ἐκείνη χαμογελῶσα. Δισάζετε γιαί εἰσθε «ὁ πρῶτος» —αὐτὸ δὲν εἶνε;

— Ἀκριβῶς, Δεσποινίς Ἔχω ξεύρετε κἄτι ἀρχὰς τὰς τοπίας...

— Ἐννοῶ-ἐννοῶ. Κρατῆστε τὰς ἀρχάς σας! Ὠρβουάρ.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μόλις συγκρατοῦσα τὰ γέλοια.

Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὴν συνήντησε στὴ σάλα τοῦ Ἀττικοῦ, ὅπου εἶχε πάγει μὲ τὴν μαμά του.

— Δεσποινίς!

— Σεῖς; Ἀ! καὶ σᾶς; ἤθελα. Δοιπόν· δὲν πιστεύω καὶ τώρα νἄχετε κανένα ἐνδοιασμό... γιατὶ δὲν θὰ εἶσθε «ὁ πρῶτος». Κάποιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς ἀνοίξῃ τὸν δρόμο, καὶ συνεπῶς θὰ εἶσθε ὁ δεύτερος. Ὦ! ἕνας γερωξεκουτιάρης ποὺ τὸν πῆρα ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴ ζηλεύῃς καὶ μετὰ τοῦ ὁσα τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἐνεός.

— Τὸ ἔκανες αὐτό; ρώτησε.

— Ναί, ἀθῶο μου παιδί, ναί, τῶκαγα, γιὰ τὴν ἀγάπη σου...

— Μὰ τώρα, δὲν μπορῶ πιὰ ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπήσω, τῆς εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή.

— Πιὰ δὲν μπορεῖς; Ὥστε οὔτε ἔτσι, οὔτε ἔτσι. Αἴ ἄει χάσου! Εἶπα δὰ ὅτι εἶσαι βλάκας, μα ὄχι κ' ἔτσι!.. *Π. Ναλέος*

Ὁ α' τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτοδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχ. 12.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λίμ' Ἔκλεισι τοὺ Τριώδιου κ' ἤρθι ἡ σαρακουστοῦλα κι' ἀπ' τὴ νηστεία τὴν πουλλὴ μᾶς ἔοχιτι ἀναγοῦλα... Φεοῦ, σκουληκουμερμηγκότρυπα κι' οὐ Θεοῦλ'ς νὰ μὶ σ'χουρέσ', ἄχρεια λόγια λιέου! Ἀναθ'μήθ'κα ἰσένα μαθὲς κὶ μοῦρθι στοὺ μυαλό μ' ἡ ἀναγοῦλα.

Ἀειντι τώρα, γ'στεία προυσιφκὴ κὶ καλὴ Πασκαλιά. Κουπάνα ἀράδα σκορδόπ'λα κὶ κρεμμ'δόπ'λα, τρουμάρα νὰ σῶρθ', ἀπ' ξερρεζών'ς πᾶσα χρόνου τέτοιουν κιρὸ οὔλου τοὺ περ'βόλ' τ' μπάρμπα Κίτο' τ' ἀλμπάν' κὶ δὲν τ' ἀφήν'ς κριμμῦδι γιὰ κριμμῦδ' τ' φτωχοῦ, ἀπ' ἂν σὶ πιάσ' καινιὰ βουλὰ στὰ χιράκια τ' θὰ σὶ καλλ'γώσ', καψαφή, κὶ θὰ σὶ βάλ' στοὺ παχνὶ μαζὺ μὶ τ'ς ἄλλες τ'ς μ'λάρες τ' νὰ τῶς ἀχεράκι.

Τὶ τοῦ διάουλου γούστου βρίσκ'ς, οὐρὴ μπουμπή, στὰ κριμμύδια κὶ τὰ πελιεκᾶς σὰν κὶ νἄειντι μπακλαῆς; Γιὰ νὰ δακρύζ'νι μαθὲς

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ὁ νεκρὸς σοῦ ἐκδικεῖται

Τοῦ *Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν*

Δέκα χρόνια ὁλόκληρα τὴν ἐρωτεύουνταν καὶ τοῦ βαροφάνηκε ἅμα ἔμαθε ὅτι πῆρε ἕνα φίλο καὶ συμμαθητή του. Ἔξυπνη κι' ὡραία --καλλονή—, φτωχὴ ὅμως. Τὸν πῆρε, φυσικά, γιὰ τὸ χρῆμα του. Ἀδιάφορον· αὐτὸν πῆρε μιὰ φορά...

Ὡς τόσο ὁ Λεϊὲ δὲν ἀπελπίσθηκε. Ὅλη μέρα σπίτι τους ἦταν. Θὰ τῆς ἔκαμνε κόρτε καί...Γελασμένος ὅμως βγῆκε, πολὺ γελασμένος...Τὸ κατάλαβε μόνος του κι' ἀποτραβήχθηκε, χωρὶς καὶ νὰ πάψῃ, ἐννοεῖται, νὰ εὶν' ἐρωτευμένος μαζύ της, οὔτε μιὰ μέρα, ἐννέα τόσα χρόνια. Ὅταν, ξαφνικά, πεθαίνῃ ὁ ἄνδρας της! Τινάχθηκε ἅμα τοῦμαθε—ἦταν, βλέπετε, συνομήλικοι καὶ φίλοι—, ἀλλ' αἰσθάνθηκε καὶ μιὰ χαρά, σὰν ἕνα βάρος νὰ τοῦφευγε ἀπὸ πάνω του... Ἡ Μαθίλδη του πού ποθοῦσε τόσα χρόνια ἦταν πιὰ ἐλεύθερη! Δὲν βιάστηκε ὅμως· περίμενέ τὴν περίστασι, νὰ περάσῃ τὸ πένθος καὶ κατόπι. Τὴν πῆρε δεκαπέντε μῆνες μετά.

Ναί· τώρα ἦταν εὐτυχής, ἐντελῶς εὐτυχής. Εἶχαν νοιώσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ζοῦσαν μὲ μία τέτοια οἰκειότητα ποὺ δὲν ἔκρυβαν τίποτε μεταξύ τους. Ἐκεῖνος τὴν ἀγαποῦσε μὲ μιὰ ἤρεμη ἀγάπη, σὰ συντρόφισσα τῆς ζωῆς του, πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη ὁλότελα σ' αὐτόν. Στὸ βάθος ὅμως τῆς καρδιᾶς του κρατοῦσε μιὰ ἀνεξήγητη κακία γιὰ κεῖνον ποὺ πρῶτος τὴν ἔκανε δική του κ' ἔδρεψε τὸ λούλουδο τῆς παρθενιᾶς της. Ἔτσι ἡ ἐνθύμησι τοῦ συζύγου τοῦ πεθαμένου, σκίαζε τὴν εὐτυχία τοῦ συζύγου τοῦ ζωνταυοῦ, κ' ἦταν ἡ ζήλεια, νύχτα-μέρα σαράκι στὴν καρδιά του... Ὅλο γιὰ 'κεῖνον τῆς μιλοῦσε, ὅλο γιὰ 'κεῖνον τὴν ρωτοῦσε, γιὰ κάθε λεπτομέρεια, κάθε συνήθεια, κάθε μυστικὸ τῆς ζωῆς πού ζήσανε μαζύ. Κ' αἰσθάνουνταν εὐχαρίστησι νὰ τὸν κοροϊδεύῃ, νὰ τὸν γελοιοποιῇ ἀν καὶ νεκρό... Κάθε λίγο καὶ λιγάκι τὴν φώναζε ἀπ' τὴν μιὰ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ στὴν ἄλλη: «Μαθίλδη!» «Λέγε, ἀγάπη μου, ἀκούω» τοῦ ἀποκρίνουνταν ἐκείνη. «Μὰ σὲ θέλω· ἔλα νὰ μοῦ πῇς...» Κ' ἐκείνη πήγαινε μὲ τὸ γέλοιο πάντα στὰ χείλη, ξέροντας ὅτι σίγουρα κάτι γιὰ τὸν μακαρίτη θὰ τῆς ἔλεγε... Κολακεύοντας δὲ τὴν ἀδυναμίαν του, ὅλα σωστὰ ταῦρισκε ὅσα τῆς ἔλεγε καὶ κορόϊδευε κι' αὐτὴ τὸν πεθαμένο γιὰ νὰ χαρῇ ὁ ζωντανός... Ἔτσι ζοῦσαν εὐτυχισμένοι τὴν ζωή τους καὶ δὲν ἔπαυε 'κεῖνος νὰ τὴν βεβαιώνῃ ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τόσο ποὺ οὔτε ὁ χρόνος οὔτε τίποτε θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ψυχράνῃ τὴν ἀγάπη του.

Μιὰ νύχτα ποὺ κ' οἱ δυὸ ἔνοιωθαν τὸν ἑαυτό τους σὰ νὰ ξανάνιωναν καὶ τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη ὁλόκληρη, τὴν ρώτησε: «Πές μου· ὁ... ὁ... σ' ἀγαποῦσε;» «Ναί, ἀλλ' ὄχι ὅσο σύ!» τοῦ ἀπεκρίθη ἐκείνη, φιλώντας του τὸ στόμα. «Φαντάζομαι τί... ἀδέξιος θὰ ἦταν ἔ; καὶ τί...—πῶς νὰ σοῦ πῶ...—τί...ἀνίκανος...» Κούνησε τὸ κεφάλι ντροπαλὴ σὰ νἄθελε νὰ 'πῇ: «Ναί, ἀνίκανος, πραγματικῶς...» «Καὶ θὰ σὲ παίδευε τὴν νύχτα, ἔ;...» «Ναί», τοῦ ἀπήντησ' ἐκείνη μ' ἕναν τόνο εἰλικρινείας αὐτὴν τὴν φορά. Τὴν ἔσφιξε περισσότερο ἀπάνω του... «Τὸ κτῆνος!» εἶπε· «ὥστε δὲν ἠσουν εὐτυχὴς μαζύ του;» «Ὄχι πάντα...» «Πές μου» τῆς εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, «...μὰ θὰ μοῦ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθεια...» «Λέγε, θὰ σοῦ 'πῶ...» «Νὰ· δὲν σοῦ ἤρθε καμμιὰ φορὰ ἡ ὀρεξι νά... τὸν ἀπατήσῃς, τόσο σιχαμένος ποὺ ἦταν;...» «Ὦ!» ἔκαν' ἐκείνη ἀπ' τὴν ντροπή της καὶ κρύφθηκε στὸ στῆθος του. «Ἔλα, πές μου τὴν ἀλήθεια», ἐπέμενε αὐτός. «Τοῦ ἄξιζε νὰ τοῦ τὸ κάνῃς, τέτοιο ζῷο ποὺ ἦταν... Ἔλα, πές μου ἐμένα, πές μου...» Ἐκείνη χωμένη στὸν κόρφο του γελοῦσε, γελοῦσε... «Μὰ ἔπρεπε, σὲ βεβαιῶ, ἔπρεπε... Ἔλα, λέγε μου, δὲν μὲ ὑσαρεστεῖς διόλου...» «Ναί, ναί!» τοῦ μουρμούριασε τότε σ' αὐτή. «Ναί; μὰ πῶς; τί; πές τα ὅλα...» «Μὰ ναί, ναί, σοῦ εἶπα, τὸν ἀπάτησα». Ρίγος αἰσθάνθηκε στὰ λόγια της αὐτά. «Τὸν ἀπάτησες... ἐ... ἐ... ἐντελῶς; ἐντελῶς;...» «Ναί... ἐντελῶς!...» Μεμιᾶς πετάχθη ἀπάνω, τοῦ κόπηκε ἡ πνοή καὶ μόνο ἕνα «ἆ!» ἔβγαλε. «Μὲ ποιόν;» ρώτησε σὲ λίγο. Ἐκείνη, ποὺ τώρα καταλάβαινε τὸ λάθος ποὺ ἔκανε, σκέπτουνταν πῶς νὰ τὰ μπαλώσῃ... «Μὲ ποιόν; λέγε!» ξαναεῖπε. «Μ' ἕνα νέον...» τοῦ ἀπεκρίθη δειλά. «Βέβαια ὄχι μὲ μιὰ μαγείρισσα! Μὲ ποιὸν σὲ ρωτῶ, μὴν κάνῃς πῶς δὲν καταλαβαίνεις!...» Δὲν τοῦ ἀπήντησε. Τῆς τράβηξε μὲ ὀργὴ τὸ σιγκόνι ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της κ' ἐπανέλαβε ἄγρια. «Ἐμπρός! μὲ ποιόν θὰ μοῦ πῇς!» «Ἔτσι τὸ εἶπα, ἀστεῖα...» ψιθύρισ' ἐκεῖνη. «Τί; ἀστεῖα; δὲν περνοῦν σὲ μέν' αὐτά!... ἐδῶ! θὰ μοῦ πῇς!» Τῆς ἄρπαξε δυνατὰ τὸ χέρι: «Ἀκοῦς; ἢ ὄχι;» Καὶ τὴν τράνταξε μ' ὅλη του τὴν δύναμι λέγοντας: «ἀκοῦς; ἀκοῦς;» κ' ἔτρεμε ἀπ' τὸ θυμό του. Ἐκείνη κύτταζε νὰ τοῦ ξεφύγῃ καί, καθὼς ἔκανε ἕνα κίνημα, τὸν χτύψε μὲ τὰ δάχτυλα στὴ μύτη. Τοῦ φάνηκε ὅτι τὸν χτύψε στὰ σωστὰ καὶ τότε φρένιασε· ὥρμησε ἀπάνω της καὶ «Νά, νά, νά!» νὰ σοῦ δείξῃ ἐγώ, παλιοβρῶμα, ἀτιμη» τῆς φώναζε μπατσίζοντάς την. Καὶ μόνο ὅταν πιὰ ξεθύμανε, τὴν ἄρησε καὶ πῆγε σὸν κομμὸ νὰ πιῇ κάτι γιατὶ δὲν ἔνοιωθε καλὰ τὸν ἑαυτό του. Ἐκείνη ἔκλαιγε μὲ ξεφωνητά, γιατ' ἔνοιωθε ὅτι ἀπὸ λάθος της μόνη κατέστρεψε τὴν εὐτυχία της. «Μὰ ἄκουσε, ἄκουσε! τοῦ ἔλεγε κλαίγοντας· ἔλα μιὰ στιγμὴ νὰ σοῦ πῶ, πίστεψε ποὺ σοῦ λέγω, σοῦ εἶπα ψέμματα, ἔτσι γιὰ ν' ἀστειευθῶ στὸ εἶπα, ψέμματα, πίστεψε...» Ἐκεῖνος γύρισε, τὴν εἶδε καὶ τὴν πλησίασε, μετανοιωμένος μὲν ποὺ τὴν χτύψε, ἀλλὰ νοιώθοντας μέσα του ἕνα μῖσος, ἔν' ἄσβεστο μῖσος πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνη ποὺ εἶχε ἀπατήσῃ τὸν ἄλλον...

(Μετάφρ. Η.Ν.Α.)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀπ' τὸν "Τάφο,,

Τοῦ *Κωστῆ Παλαμᾶ*

Στὸ ταξίδι ποὺ σὲ πάει ὁ μαῦρος καβαλάρης,
κοίταξε ἀπ' τὸ χέρι του τίποτε νὰ μὴν πάρῃς,

Κι ἄ διψάσῃς, μὴν τὸ πιῇς ἀπὸ τὸν κάτου κόσμο
τὸ νερὸ τῆς ἀρνησιᾶς, φτωχὸ κομμένο δυόσμο!

Μὴν τὸ πιῇς, κι ὁλότελα κ' αἰώνια μᾶς ξεχάσῃς·
βάλε τὰ σημάδια σου τὸ δρόμο νὰ μὴ χάσῃς,

Κι ὅπως εἶσαι ἀνάλαφρο, μικρὸ σὰ χελιδόνι,
κι ἄρματα δὲ σοῦ βροντᾶν παλληκαριοῦ στὴ ζώνη,

Κοίταξε καὶ γέλασε τῆς νύχτας τὸ σουλτάνο,
γλίστρησε σιγὰ κουνιὰ καὶ πέταξ' ἐδῶ πάνω,

Καὶ στὸ σπίτι τἀραχνο γυρνώντας, ὦ ἀκριβέ μας,
γίνε ἀεροφύσημα καὶ γλυκοφίλησέ μας!

*

Εἶστε ἀταίριαστα τὰ δυό, ἐσὺ κ' ἡ ἀνυπαρξία!
μέσα στὴ νεκρόφραντη τοῦ νοῦ μου ἀταραξία

Κάτι τι σαλεύεται καὶ κάτι ξεπροβάλλει·
κι ἄθελα νὰ σὲ δεχτῶ σ' ἀνοίγω τὴν ἀγκάλη.

Καὶ προσμένω σε ἀπὸ δῶ, προσμένω σε ἀπὸ πέρα,
σὲ προσμένω πάντοτε, νύχτα κι αὐγὴ καὶ μέρα·

Ὦ καημὲ ἀνιστόρητε, καὶ ὦ μέγα καρδιοχτύπι,
πάντα νὰ τὸν καρτεράς κάποιο ποῦ πάντα λείπει!

Ἕνα πρωΐ...

Τοῦ *Μιλτ. Μαλακάση*

Ἕνα πρωί, σὰν πάντα δὲν ἐπρόβαλες
ν' ἀνοίξῃς τὸ μικρό σου παραθύρι,
στὶς γλάστρες μὲ τὰ λούλουδα, σὰ λούλουδο,
Τὸ ἀχνόξανθο κεφάλι σου νὰ γύρῃ.

Τ' ἄλλο πρωὶ καὶ τ' ἄλλα, δὲν ἐπρόβαλες,
κι' ἀκόμα νὰ φανῇς, ὡραία παρθένα,
καὶ μένει τὸ παράθυρο κατάκλειστο,
καὶ τὰ μυριστικά σου μαραμένα.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΣΤΟΝ ΠΑΧΩΜΙΟ

[Δέησις χωρικῶν Μακεδονίας κατὰ τῆς βασκανίας τοῦ μεταξοσκώληκος].

Κίν'σι ἡ ἀφέντ'ς ἡ Χριστὸς κ' ἡ κυρὰ ἡ Παναγιὰ νὰ πᾶνε στοῦ γάμου στοῦ πανηγύρ'.

Στοῦ δρόμου ἀπ' πάϊναν βρῆκαν τ'ν Μεταξοῦ κὶ τ'ν 'Αργυροκουβαροῦ κὶ ἐκκλεγαν κὶ θρήνουνταν κὶ μοιρολουϊοῦς δὲν εἴχανε.

—Τί ἐέχ'ς Μεταξοῦ κὶ 'Αργυροκουβαροῦ κὶ κλιέτι κὶ θρήνεστι κὶ μοιρολουϊοῦς δὲν ἐέχετε;

—Τί νὰ ἐέχου'μ' ἀφέντη μ' Χριστὲ κὶ κυρά μας Παναγιὰ· πέραο' 'Αγγίλους Χαρχάγγιλους κὶ τοῦ κακὸ τοῦ μάτ' κὶ εἶδαν τοῦ μεταξουσκούλ'κου στ'ν τραχλιά μας κὶ ἀβάοκαναν τ'ν μεταξουσταντουσιά μας.

—Νὰ πάρ'τι τριὰ κλουνιὰ τσουκνίδα κὶ τρία ἀβασκαντήρα κὶ εἰρήν' ἀπ' τοῦ βαρέλ' κὶ νὰ ρεντήσετι τ'ν τρουφὴ τ' κὶ νὰ τ'ν λυχνίστε τρεῖς φουρές, κὶ νὰ τ'δώσιτι νὰ φάῃ νὰ φουρμάῃ' σᾶν τοῦ δαμάλ' ἀπ' κατιβὲν ἀπ' τοῦ β'νό, νὰ πληθύν' σᾶν τ'ν ἄμμου τοῦ γιαλοῦ, σᾶν τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, σᾶν τὰ γίδια στοῦ μανδρί, σᾶν τ'ς Τούρκ' στοῦ τζαμὶ σᾶν τ'ς Ρουμιοὶ στοῦ ταζάρ' νὰ 'λάν'ς χ'λιάδες οὐκάδις κ'κούλια, νὰ φκιάσ'τι ἀπὸ μιὰ σκέπ' τῆς Παναγιᾶς κὶ τ' Χριστοῦ τοῦ πιτραχείλ'. Ἀμήν.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν *Γ. Καπ.*

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐὰν τὰ ἀεῦκα

Τῆς Κας *Ἄνρὺ ντὲ Ρενιὲ* *

Ἥσυχα καὶ μέτρια ἂς χαιρόμαστε τὴν διαβατάρικη χαρά, καὶ πάλι ἂς μὴ βαρυθυμοῦμε γιὰ τὴν λύπη ποὺ θἀρθῇ, τὴν ἠδονὴ ποὺ ἐσβύσθη.

Ὅ,τι ἐζάθη εἶνε χαμένο, ὅπως χαμένες εἶνε τόσες μας ἐλπίδες; καὶ μάτοιο ν' ἀγαπᾶμε ὅ,τι γιὰ πάντα ἔχει χαθῇ.

Ἡ ὥρα αὐτὴ ποὺ πέρασε μπορεῖ νἄταν ὡραία κι' ἀκόμα ὡραιότερη στὴ θύμησί μας. Μὰ ὡστόσο πέρασε καὶ πάει καὶ κάλλιο νὰ τὴν λησιονήσουμε κι' αὐτή.

Ὡσὰν τὰ πεῦκα ποὺ ψηλώνουν μέσ' στὸ δάσος, ἀδιάφορα γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ κάνει, ἔτσι κ' ἐμεῖς γαλήνια ἂς διαβαίνουμε τὶς μέρες μας σὰν τὰ ἀκύμαντο νερὸ—χωρὶς χαρὰ καὶ χωρὶς λύπη καὶ χωρὶς πόθο, ἀτάραχα καὶ ταπεινὰ κ' εἰρηνεμένα, χωρὶς νὰ ξέρουμε, χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ξέρουμε τίποτε-τίποτε, ἀκόμα κι' ὅτι εἴμαστ' εὐτυχεῖς. (Παράφρ. Η.Ν.Α.)

* *Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον* Gérard d'Houville.

Ἀνοικταὶ ἐπιστολαὶ

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ

XVII

[Μετὰ 40 ἡμέρας]

Ἀ γ ά π η,

...Ἴσως νὰ νόμισες ὅτι μετανοῶ... Ναί μετανοῶ πράγματι ποὺ σ' ἄφησα κ' ἔφυγες κα δὲν ἐχόρτασα τὰ φιλιά σου... Δὲν συνῆλθα ἀκόμη—τὸ πιστεύεις; Ἀγαποῦσε μονάχη τὲς θεῖες στιγμὲς ποὺ περάσαμε μαζὺ δοσμένοι στὸν ἔρωτα. Καὶ νοιώθω τὴν ἴδια ἀνατριχίλα σὰν ὅταν μ' ἐσφιγγες στὴν ἀγκαλιά σου—τρελλέ! λεμόνι νἄμουνα δὲν θὰ μὲ ξεζούμιζες ἔτσι—μ' ἐσφιγγες κ' ἔνοιωθα τὸ ὑγρὸ φιλί σου νὰ περνᾶ ἀπ' ὅλο μου τὸ σῶμα, ὡς στὰ κόκκαλα βαθειά· κι' ἀπ' ὅλο μου τὸ εἶναι, ὅλη μου τὴν ὕπαρξι νὰ μὴ μένῃ παρὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ κυρίαρχη φωνή της... Κ' ἤτανε τὸ σῶμά μου σὰν κερὶ στὰ δάχτυλά σου, κάθε ἀγγιγμά σου μ' ἔφερνε καινούργια ἀνατριχίλα, κι' ὅλες μαζὺ μὲ μεθοῦσαν καὶ μ' ἔκαμναν νὰ λιγοθυμῶ ἀπὸ ἡδονή... Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ «κάτι» πλέον τούτου; Σὺ τὸ λές... Ὑποπτεύομαι ὅμως ὅτι τὸ «κάτι πλέον» αὐτὸ, θὰ εἶνε μᾶλλον ἡ ἰδέα τοῦ «ἀπηγορευμένου» κ' ἡ προσδοκία τοῦ τέλους ποὺ ἀργεῖ, παρά...Κύττα-κύττα πῶς μ' ἔκανες κακέ· νὰ μιλῶ γιὰ πράγματα ποὺ ἄλλοτε θὰ μοῦ ἔφερναν πυρετὸ ἀπὸ ντροπή. Πόσο διαφορετικοὺς, ἀλήθεια, μᾶς κάμνει ἡ ἀγάπη! ἀπορῶ κ' ἡ ἴδια τώρα μὲ τὸν ἑαυτό μου πῶς αἰσθάνομαι τόσο περισσότερη εὐχαρίστησι, ὅσο περισσότερο νοιώθουμαι ἀφηνιένη στὴ διάκρισί σου. Κι' ὅμως εἶσαι τόσο λεπτός, τόσο εὐγενικὸς καὶ μὲ φειδωλεύεσαι τόσο, ποὺ συναισθάνομαι βαθειὰ πόσο σὲ ἀδικοῦσα ὅταν σὲ φοβόμουν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως...

Κ' ἕνα εὐχάριστο: τῆς θείας τῆς ἔκανε ἐξαίρετην ἐντύπωσιν ἡ ἀληθινὰ ὡραία μονομαχία σου μὲ τὸν κ. Κυριεζῆ γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογενείας. Βέβαια δὲν κατάλαβε καὶ σπουδαῖα πράγματα μὲ τὴν περιωρισμένη της μόρφωσιν. Κατάλαβε ὅμως ὅτι ἦσο ὁ νικητὴς καὶ ὑποπτεύθηκε τὸ ἠθικὸ βάθος τῶν λόγων σου. Σὲ βεβαιῶ καλέ μου, τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ προετοιμάσῃ εὐνοϊκότερα τὸ μεθαυριανό σου διάβημα ὅσο αὐτό. «Τί φρόνιμος νέος...» μοῦ εἶπε, βλέποντάς με στὰ μάτια. «Τὸν ἔξερες;» «Ναί.» «Μὰ τὸν ἔξερες καλά;» Μολονότι ἀπὸ καιρὸ ἤμουν ἀποφασισμένη ἂν τυχὸν μοῦκαμνε κουβέντα νὰ τῆς ἔλεγα..., ὅμως—συγχώρα με, ἀγάπη μου γι' αὐτή μου τὴν δειλία—δὲν τόλμησα...

Αὔριο, ὅπως εἴπαμε, σὲ περιμένω. Θὰ εἶσαι πάλιν τόσο τρελλός;...

Ὁλότελα δική σου

Δώλα

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Νέον πρωτότυπον Ἑλλην. ἀνάγνωσμα

(10) Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ (10)

—Ξέκαμες τίποτ' ἄλλο, ἠρώτησε, ἀπ' τὰ διαμαντικὰ τῆς Καντονᾶ;

—Ὅλα! ἐτόνισεν ἐκεῖνος.

—Καὶ πόσα ἔπισες;

—Ὄχι πολλά! ἀπεκρίθη ὀλίγον στενοχωρημένος. Ἑφτὰ χιλιάδες...

—Λίγα! εἶπεν ἁπλῶς ὁ Ἀμερικάνος στηρίζων τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ ὅστις τὸ ὑπέστη ἀταράχως. Τέλος ὅ,τι ἔγινε-ἔγινε, ἐξηκολούθησε. Δόσε μου ἑμένα τὴς πέντε χιλιάδες καὶ τὰ ρέστα μοιράστε τα.

Εἶτα, στρέφων τρυφερὸν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Γοργώ, προσέθηκε:

—Μόνο τῆς ντραντέανας μου δὲν θὰ βγάλῃς τίποτα. Ὅ,τι πέρνω ἐγὼ εἶνε καὶ δικό της.

Καὶ σοβαρευόμενος ἀμέσως ἐξηκολούθησε:

—Καὶ τώρα νὰ δοῦμε πῶς θὰ καταφέρουμε ἕνα μεγάλο κόλπο ποῦ μελετῶ. Ἂν πετύχῃ σωθήκαμε.

Καὶ νεύσας εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν νὰ πλησιάσῃ τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

—Αὔριο θὰ πᾶς στὴν μπάνκα ποῦ ἐξαργυρώσαμε τὸ τσέκ. Θὰ μπῇς κατὰ τῆς δώδεκα παρὰ τέταρτο, θὰ κρυφτῇς χωρὶς νὰ σὲ μυριστῇ κανένας κ' ὅταν θὰ δῇς γὰ κλείσουνε, τότε ξετρυπώνεις καὶ πέρνεις μὲ κερὶ τὴν κλειδοριὰ τῆς μεγάλης κάσας.

Καὶ ὑψώνων τὴν φωνήν:

—Ξέρεις ποιὰ σοῦ λέω, πρόσθεσε. Τῆς μικρῆς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Τραπέζης, τῆς Φιφῆς· τῆς ἔχω σηκώσει τὰ μυαλὰ ὅτι θὰ τὴν κλέψω, ὀφοῦ κάμω αὐτὸ τὸ κόλπο, τὸ ὁποῖον τὴν ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο γιὰ νὰ τὴν πάω στὸ Παρίσι νὰ τὴν στεφανωθῶ, κ' ἀπὸ 'κεῖ νὰ ἐξιλεώσωμε τὸν μπαμπᾶ της. Θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ μ' ἕνα μτιλλιετάκι πότε θὰ ὑπάρχῃ σεὴν κάσα χρυσός... ναπολεονάκια!...

—Ἀ, γιατὶ αὐτό; ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

—Κουτεντέδες! Γιατὶ τὰ χαρτιὰ ἔχουν νούμερα, ἐνῷ τὸ χρυσάφι...

Διεκόπη καὶ ἔσεη ρρὸς στιγμὴν σύννους. Εἶτα ἐξήγαγε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ:

—Τρεισήμισυ! διάολε! εἶπε· ἐκάναμε καλὸ νυχτέρι ἀπόψε. Ἄϊντε καιρὸς νὰ μ' ἀδειάσετε τὴ γωνιά. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ἀπόψε νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴν Γοργώ.

Πρῶτος ὁ Πιτσουνάκης ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν, λέγων μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν· «Καληνύχτα!»

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ὀκόμη θέσει τὴν χεῖρα εἰς τὴν στρόφιγκα, ὅταν παρατεταμένοι συριγμοὶ ἠκούσθησαν ἔξω. Ὁ Πιτσουνάκης μὲ βιαίαν κίνησιν ἠθέλησε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ νὰ ριφθῇ ἔξω. Ἀλλ' ἠσθάνθη μίαν χεῖρα νὰ τὸν σύρῃ ὡς σιδηρᾶ ἀρπάγη ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν ἀδελφήν του.

—Τί μὲ τραβᾶς; τῆς ἔκαμε ἀποτόμως, προσπαθῶν ν' ἀποτινάξῃ τὴν χεῖρα της.

—Ἐσύ, θὰ φύγῃς τελευταῖος ἀπὸ 'δῶ μέσα! ἐβρυχήθη ὡς λύκαινα ἐκείνη. Ἂν εἶνε προδοσά, ἐσὺ τὴ σκάρωσες. Καὶ τότε ἀλλοίμονό σου!

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἀμερικάνος, ἐξάγων τὸ πολύκροτόν του, εὑρέθη δι' ἑνὸς ηηδήματος εἰς τὴν θύραν. Ὤθησε βιαίως τὸν Πιτσουνάκην καὶ τὴν Γοργὼ μέχρι τοῦ κέντρου τοῦ δωματίου καὶ ἰσιάμενος αὐτὸς ὀπισθεν τοῦ φύλλου ἐκείνου τῆς θύρας ὅπερ ἠνοίγετο πρὸς τὸν τοῖχον.

—Κάτσε σὺ στὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ ρίχνῃς τὰ χαρτιά, διέταξε τὴν Γοργώ. Καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι, ὅπως σᾶς βρῆκα ὅταν μπῆκα!

Ὅλοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἐκτελέσουν ἀσυζητητεὶ τὰς διαταγάς του. Μόνος ὁ Πιτσουνάκης ἔμενε τρέμων καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Ἡ Γοργὼ εὑρέθη πάλιν εἰς τὴν θέσιν της παρὰ τὴν τράπεζαν, μὲ τὴν δέσμην τῶν παιγνιοχάρτων εἰς χεῖρας καὶ μετ' ὀλίγον ἡ φωνή της ὑψοῦτο λέγουσα:

—Ν' ἀκοῦτε τί σᾶς λέει ἡ Γοργώ! Τὰ χαρτιὰ τὸ δείχνουν καθαρά!...

Ἡ φράσις διεκόπη εἰς τὰ χείλη της. Ἡ θύρα εἶχεν ἀνοίξει ἀποτόμως καὶ εἰς τὸ διάκενον αὐτῆς πιροουσιάσθη κρατῶν πολύκροτον εἰς τὴν χεῖρα ὁ γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας.

Μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔρριψεν ἐν τῷ δωματίῳ ἀντελήφθη ὅτι δὲν ἐχρειάζοντο προφυλάξεις καὶ κατεβίβασε τὸ ὅπλον.

—Ποῦ εἶνε ὁ Πιτσουνάκης; ἠρώτησε τὴν Γοργώ.

Ἐκείνη τότε ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα, ἐξ ἀπροσεξίας δῆθεν, ἀνέτρεψε τὴν λάμπαν ἥτις ἐσβέσθη. Καὶ τὸ δωμάτιον ἐβυθίσθη εἰς τὸ σκότος.

—Προσοχή! ἔκραξεν ὁ Παπασπατάλου, ἀντιλαμβανόμενος ὅτι διέπραξε λάθος ἐμπιστευθεὶς εἰς ἐκείνην τὴν κατ' ἐπιφάνειαν ἠρεμίαν καὶ φοβούμενος μὴ ἐνέπεσεν εἰς παγίδα.

—Ἐδῶ ἤμαστε! ἀπεκρίθησαν πέντε ἄνθρωποι ποὺ τὸν συνώδευον.

—Σπίρτα ποιὸς ἔχει; ἠρώτησεν ὁ γραμματεύς.

Εἷς τῶν συνοδῶν του ἄναψε πυρεῖον καὶ δι' αὐτοῦ τὴν λάμπαν. Ἀλλὰ τὸ πουλὶ τεῦ εἶχε φύγῃ. Ὁ Παπασπατάλου ἔδακνεν ἐκ λύσσης τὰ χείλη ἐνῷ ἀδιόρατον μειδίαμα θριάμβου διέστελλεν ἐλαφρῶς τὰ χείλη τῆς Γοργώς. Ἐδείχθη ἀνταξία τοῦ Ἀμερικάνου.

Ὁ Μοῦλος!

Ὁ Ἀλεξανδρινὸς εἶχεν ἐκτελέσει πιστὰ ὅ,τι τοῦ εἶπε χωρὶς νὰ δόσῃ τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν. Περὶ τὴν 10ην νυκτερινὴν τῆς ἑπομένης ὁ Τζὼν εὑρέθη περιπλανώμενος εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ ἐργοστασίου Πουλοπούλου συνοικίαν.

—Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! ἐψιθύρισε, μέσ' στὸ σκοτάδι τώρα ποῦ ν' ἀνακαλύψω τὸ σπίτι μὲ τὸν μεγάλο αὐλόγυρο ποὺ μοῦ περιέγραψεν ἡ Γοργώ;

Αἴφνης φωνὴ ἐκεῖ πλησίον παιδὸς ἠκούσθη ἄδουσα:

Ἀμέρικα, Ἀμέρικα
μὲ τὰ πολλὰ τὰ πλούτη
δὲν ταγιαντῶ, δὲν ταγιαντῶ
νὰ ζῶ στὴ φτώχεια τούτη!

—Αὐτὸς σίγουρα θὰ εἶνε ὁ γυιὸς τοῦ Σταυοῦ, διελογίσθη ὁ Ἀμερικάνος. Ἂν τὸν φώναζα; Βάζω στοίχημα πῶς θὰ τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ γιὰ νὰ φυλάῃ γιὰ μένα.

Καὶ μὲ τὴν συνήθη του ἑτοιμότητα, μὴ ποονοκεφαλῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα ἐφώναξε:

—Ἐ, σύ, παιδί! Ἂν θὲς τὴν Ἀμερικὴ ἐδῶ εἶνε!

Ἐσιώτησε καὶ ἀνέμενε. Μετὰ πίροδον ὀλίγων στιγμῶν εἶδε ν' ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς πλησιεστέρας ἐκεῖ οἰκίας σκιὰ καὶ νὰ διολισθαίνῃ πρὸς τὸ μέρος του. Ὅταν ὀπεῖχε τοῦ Τζὼν δεκάδα βημάτων ἡ σκιὰ ἔσεη καὶ ἡ αὐτὴ παιδικὴ φωνὴ ἠρώτα μετὰ δισταγμοῦ·

—Ποιὸς εἶσαι σύ, ποῦ λὲς πῶς εἶν' ἐδῶ ἡ Ἀμερική;

Ὁ Τζὼν ἐπροχώρησε καὶ εἶπε σιγά:

—Ἂν δὲν εἶνε ἡ Ἀμερικὴ ἐδῶ, εἶνε ὅμως Ἀμερικάνοι ποὺ μποροῦν νὰ σὲ κάνουν νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὴν φτώχεια ποὺ δὲν ταγιαντᾶς.

—Ἕνα Ἀμερικάνο θέλω 'γὼ μονάχα καὶ μὲ φτάνει αὐτός! ἀπεκρίθη πλησιάζων τώρα ἀδιστάκτως ὁ παῖς ὅστις δὲν ἦτο ἀκόμη δεκατετραετής.

—Τόκα λοιπὸν τ' ἀδέρφι! τοῦ εἶπε γελῶν ὁ Τζών. Κ' ἐπειδὴ μοῦ φαίνεσαι ἐξυπνος θὰ σοῦ δόσω ἕνα τάλλαρο ἂν ὡς τὸ τέλος τὰ καταφέρῃς καλὰ ὅπως ἄρχισες. Ποῦνε τὸ σπίτι;

—Ἐδῶ παρακάτω.

—Πᾶμε.

—Πᾶμε, εἶπεν ἀδιστάκτως καὶ ὁ παῖς καὶ ἤρχισε προχωρῶν.

—Πῶς σὲ λένε; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Ἀμερικάνος.

—Τ' ὄνομά μου εἶνε Μῆτσος, μὰ ὅλοι μὲ φωνάζουνε Μοῦλο.

Ἕνα μειδίαμα διέστειλε τὰ χείλη τοῦ Τζὼν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀφελοῦς ἐκείνης ἀπαντήσεως τοῦ παιδός.

—Καλά. Ἄκουσε, Μῆτσο· θὰ σοῦ δόσω, καθὼς

(11) ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ (11)

Καὶ ὁ Στέλιος ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτοῦ τοῦ πλεονεκτήματος; καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Νὰ ἰδῇ ποῦ θὰ τὴν ὁδήγει ὁ Ἰταλός. Καὶ νὰ ἐπέμβῃ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ἀφῆκε νὰ προπορευθοῦν αὐτοὺ πολύ, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν ὅτι τοὺς παρακολουθεῖ. Ἐκεῖνοι ἔκαμψαν τὸ Πανεπιστήμιον πρὸς τὴν λεωφόρον Ἀκαδημίας. Ἐπροχώρησαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Πινακωτὸν εἰς τὴν νῦν Χ Τριχούπη. Καὶ ἔσεησαν πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινός.

Ὀλίγου δεῖν, κατέπιπτεν ἀναίσθητος. Ἐγνώριζε τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Μερικοὶ συμφιτηταί του τὸν εἶχον παρασύρει κάποτε ἐκεῖ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς του στὴν πρωτεύουσαν. Ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων τότε μυστικῶν οἴκων ὅσους εἶχον οἱ Ἀθῆναι καὶ εἰς τοὺς ὁποίους κατέφευγον νέαι ὑπόπτου διαγωγῆς τὰς ὁποίας ἐξεμεταλλεύετο ἱκανὴ προαγωγὸς ἔχουσα ἐκλεκτὴν πελατείαν ἀνδρῶπων ὑπουργῶν νὰ δαπανήσουν κάπως περισσότερα...Ἤδη ὁ Ἰταλὸς ἀπεχαιρέτα τὴν Ἄνθην ἥτις εἰσήρχετο ἐνῷ ἐκεῖνος ἐστρέφετο ἐπὶ τῶν βημάτων του. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ ἁρπάζων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἐσκέφθη τὸ σκάνδαλον... Καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα πρὸς τὴν ὑποπτον οἰκίαν. Ἐγνώριζε τὰς διατυπώσεις ποῦ ἀπητοῦντο διὰ νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ θύρα ἡμιήνοιγε καὶ εἰσήρχετο.

Εἰς μίαν πολυτελῶς ἐπιπλωμένην αἴθουσαν τρεῖς νεάνιδες, μὲ ὕψος προπετές, ἐκάθηντο ἀναμένουσαι. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Στέλιου ἀνεπήδησαν ὄρθιαι. Τὸ βλοσυρόν του ὕψος, ἡ ἐξημμένη του μορφή, τὸ βλέμμα τὸ ἀγριωπόν, τὰς ἐτρόμαξε.

Ἐκεῖνος δὲν τὰς ἐπρόσεξε.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησε περιφέρων γύρω τὸ βλέμμα.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν τοῦ ἐδίδετο καμμία ἀπάντησις, κατηυθύνθη πρὸς μίαν θύραν συγκοινωνοῦσαν μὲ ἄλλο δωμάτιον...

Κραυγὴ ἀγρία τοῦ διέφυγε τότε. Ἡ Ἄνθή! Ὤ, τὴν ἔβλεπε τώρα, δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀπατᾶται, ἦτο αὐτή, ἡ Ἄνθή! Ἵστατο πρὸ μεγάλου κοτόπτρου καὶ ἐξεδύετο!... Εἰς τὴν ἀγριαν κραυνήν του, ἡ κόρη ἐκείνη ἐστράφη ἔντρομος.

— Ποιὸς εἶσθε, κύριε; τί θέλετε; πῶς μπαίνετε ἔτσι στὴν κάμαρά μου;

Ἦτο ἡ φωνή της. Ἡ φωνὴ τῆς Ἄνθῆς. Δὲν ἔχώρει καμμία ἀμφιβολία. Καὶ τὸν ἠρώτα ποῖος ἦτο! Τί ἤθελε! Πῶς εἰσήρχετο στὴν κάμαρά της! Τί αἴσχος, τί αἴσχος!

Ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ:

— Ἄνθή!

Ἐκείνη ἤνοιξε ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἄνθή; Δὲν μὲ λένε Ἄνθή, κύριε. Λάθος κάνετε. Κάποιαν ἄλλην θὰ ζητᾶτε.

Εἶχε τελείως τώρα στραφῇ, εἶχε κάμει δύο βήματα πρὸς αὐτόν, εὑρίσκοντο ἀντιμέτωποι. Εἶχεν ἀποβάλει τὸ φόρεμά της πρὸν ὁ Στέλιος εἰσέλθῃ καὶ εὑρίσκετο μόνον μὲ τὸ ἐκ λεπτῆς βατίστας ὑποκάμισον. Οἱ βραχίονές της ἦσαν γυμνοί. Βραχίονες τορνευτοί, ἀλαβάστρινοι. Καὶ ὁ Στέλιος τώρα προσήλου τὸ βλέμμα του, βλέμμα πλῆρες τρόμου, βλέμμα παράφρονος ἐφ' ἑνὸς τῶν βραχιόνων ἐκείνων. Τοῦ ἀριστεροῦ...

Ἕνα μικρὸν στίγμα, στίγμα ἐρυθρωπόν, ἔχον τὸ σχῆμα πετάλου ἄνθους, τὸν ἐφλόγιζε τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ στίγμα περὶ τοῦ ὁποίου τοῦ ὡμίλησεν ἡ τρελλή. Ἦτο δυνατὸν ν' ἀμφέβαλλε; Ἦτο ἐκείνη. Ἡ Ἄνθή!

Ἐκράτησεν ὁ δυστυχὴς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν δύο του χειρῶν. Ἠσθάνετο ὅτι θὰ τοῦ διέφευγεν ὁ ἐγκέφαλος. Καὶ θέλων μᾶλλον νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν παρεφρόνει, ὅτι εἶχεν ἀκόμη σώας τὰς φρένας:

— Ἄνθή! ἐπανέλαβε.

Καὶ ἡ φωνή του εἶχε τόνον σπαρακτικόν, τόνον ποὺ ἔκαμε τὴν νέαν ἐκείνην νὰ ὠχριάσῃ, νὰ τρέμῃ, νὰ ρίπτῃ πλῆρες ἀγωνίας βλέμμα πρὸς τὴν θύραν ὡς ἂν ἤθελε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Καὶ ἡ βοήθεια ἔφθασε.

Γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις, ὑψηλή, παχύσαρκος ἐνεφανίσθη ἀσθμαίνουσα εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ἦτο ἡ κυρία τῆς ὑπόπτου οἰκίας.

— Τί εἶνε καλέ; Τί πᾶ νὰ ποῦν αὐτά; ἠρώτησε διὰ φωνῆς τραχείας.

Καὶ διακοπτομένη πρὸς στιγμὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν νέον προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τραχὺ βλέμμα.

— Μὰ ποιὸς εἶσαι; Πρώτη φορὰ σὲ βλέπω. Τί ζητᾶς ἐδῶ στὴν κάμαρα τῆς Χρυσούλας;...

Ἀλλ' ὁ Στέλιος δὲν ἀπεκρίνατο. Ἐξ ὅσων εἶπεν ἐκείνη ἓν ὄνομα ἐνετυπώθη εἰς τὸν νοῦν του.

Χρυσοῦλα!

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτα του. Δὲν ἦτο λοιπὸν ἡ Ἄνθή; Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀδύνατον. Τὴν ἔβλεπε, τὴν ἀνεγνώριζε, ἦτο αὐτὴ ποὺ ἴστατο παρὰ τὴν μέγαιραν ἐκείνην. Καὶ ἂν τὸν ἠπάτα μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότης, ὁμοιότης μέχρις αὐτοῦ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, τὸ στίγμα ἐκεῖνο τὸ ἐρυθρωπὸν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, τὸ ἔχον σχῆμα πετάλου ἄνθους, τὸ στίγμα τὸ ὁποῖον πρὶν ἴδῃ ἐγνώριζεν ἀπὸ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς ὀπτασιαζομένης παράφρονος, ἠρκει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὴν Ἄνθήν. Τὴν Ἄνθὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν οἶκον, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μεγαίρας ἐκείνης. Καὶ ἐκ νέου μὲ τὸν αὐτὸν σπαρακτικὸν τονον φωνῆς ἐφώναξε:

— Ἄνθή!

— Ὤχ! χριστιανέ μου! ἀπεκρίθη ἐκείνη σαρκαστικά, δὲν ἔρχεσαι νὰ μ' ἀφίσῃς ἥσυχη! Τί Ἄνθὴ καὶ Ξεανδὴ μοῦ τσαμπουνᾶς; Ἐγὼ εἶμαι ἡ Χρυσοῦλα. Δὲν εἶμαι ἡ Ἄνθή σου!

Τὰ σχέδια τοῦ τενόρου

— Ὥστε τὸν Στέλιο πάει, τὸν ἐλησμόνησες ὅλως διόλου;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἐγνώρισα ποτέ!

— Μὰ ξέχασες πρὸ ἑνὸς μηνὸς τί μοῦλεγες;

— Λιλή, ἂν μ' ἀγαπᾶς παῦσε, μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτόν!

— Ὅπως θέλεις... Καὶ τώρα, ἐπιτρέπεις νὰ σ' ἐρωτήσω γιὰ τὸν ἄλλον;...

— Τὸν Γκιουζέππε;... ὤ, γι' αὐτόν, θὰ σ' ἄκουα εὐχαρίστως νὰ μοῦ μιλῇς ἕνα αἰῶνα.

Καὶ ἡ Ἄνθή, ἐστράφη καὶ ἔριψε βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν φίλην της, ἠρέμησε ἤν τώρα, ὅπως ὅτε τὴν ἐγνωρίσαμεν, ἐξεμυστηρεύετο τὴν νέαν ἀγάπην της. Διὰ τὸν Ἰταλὸν τενόρον. Τὸν Ἀνσέλμην. Ὅστις μ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἐρωτάς του, δὲν ἔπαυσε νὰ πολιορκῇ σοβαρῶς καὶ τὴν κόρην τῶν Λάρμη, ἀποβλέπων εἰς τὴν προῖκά της.

Εἰς τὰ σχέδιά του τὸν ὑπεβοήθησεν ἡ τύχη ὅσον ὁ καλλίτερος σύμμαχος. Εἰς τὸν ὑποπτον οἶκον ποὺ εἴδομεν συνήντησε τὴν Χρυσοῦλα ἥτις ἔμοιαζε τόσον τὴν Ἄνθὴν καὶ συνέλαβε σατανικὸν σχέδιον. Θὰ ἔδιδε συνέντευξιν μὲ τὴν Χρυσοῦλαν. Καὶ ἐνῷ ἐκείνη θὰ τὸν ἀνέμενεν εἰς μάτην, αὐτὸς θὰ ὡδήγει τὴν Ἄνθὴν εἰς τὴν ὑποπτον οἰκίαν. Οὐδεὶς τῶν ἐν αὐτῇ, μηδ' αὐτῆς τῆς προαγωγοῦ ἐξαιρουμένης, θὰ ὑπώπτευον βέβαια τὴν ἀντικατάστασιν. Τὸ ὅτι ἡ Ἄνθὴ θὰ τὸν ἠκολούθει πειθηνίως εἰς τὸν ὑποπτον οἶκον δὲν ἀμφέβαλλεν. Εἶχε πλήρη συναίσθησιν τοῦ πρὸς αὐτὸν σφοδροῦ ἔρωτος τῆς ἰδιοτρόπου καὶ τὴν ἠκούσαμεν πῶς ἐξεφράζετο εἰς τὴν Λιλήν.

— Τὸν Γκιουζέππε;.. ὤ, γι' αὐτόν...

Καὶ ἡ Λιλὴ τὴν ἤκουε μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως. Ἡ νέα ἐκείνη εἶχεν αἰσθανθῇ βαθὺν ἔρωτα διὰ τὸν Στέλιον. Καὶ ὁ ἔρως τῆς Ἄνθῆς διὰ τὸν τενόρον τῇ ἄφηνε τώρα τὸ πεδίον ἐλευθέρον.

Περιεπάτουν σιωπηλαί, βυθισμέναι ἑκάστη εἰς τὰς ἰδίας της σκέψεις καὶ ὅφ' ἀντελήφθησαν τὸν Στέλιον ποὺ τὰς παρηκολούθει.

Προὐχώρει κρατῶν ἀρκετὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν, προσπαθῶν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του, νὰ σκεφθῇ πῶς ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, τί νὰ τῆς εἴτῃ, διὰ ν' ἀντιληφθῇ ἐκ τῶν ἀπαντήσεών της ἂν ἦτο ἐκείνη ἣν εἶδεν εἰς τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν. Ὅταν αἴφνης εἶδε τὰς δύο νέας συναντωμένας μ' ἕνα κύριον, ὅστις, ἀποκαλυπτόμενος, τὰς ἐχαιρέτα. Ὁ Στέλιος ὠχρίασεν. Ἀνεγνώρισε τὸν Ἀνσέλμην. Ὄχι, δὲν ἐχώρει πλέον ἀμφιβολία. Ἦτο ἡ Ἄνθὴ ἐκείνη ἣν εἶδε συνοδευομένην ὑπ' αὐτοῦ μέχρι τῆς θύρας τῆς ὑπόπτου οἰκίας. Ταραγμένος ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἐπλησίασεν...

Ἡ Λιλὴ μόλις συνεκράτει τὴν χαράν της, ἐνῷ ἡ Ἄνθὴ μὲ πορφυρᾶς παρειάς, μὲ ὀφρεῖς συνεσπασμένας, μὲ τὸ ἄνω χεῖλος διαστελλόμενον εἰς σπασμὸν περιφρονήσεως τοῦ ἔρριπτε βλέμμα τὸ ὁποῖον εἰς πᾶσαν ἄλλην στιγμὴν θὰ τὸν ἐπάγωνεν.

Ἀλλ' ὁ Στέλιος ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τυφλός. Ἔβλεπε διὰ μέσου σκοτεινοῦ νέφους ποὺ ἐκάλυπτε τὴν ὅρασίν του. Μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τὴν Ἄνθήν.

— Καλημέρα σας, τῇ εἶπε, δεσποινίς. Ἤμουν ἐτοιμος νὰ κατευθυνθῶ εἰς τὸ μέγαρόν σας ὅταν σᾶς πῆρε τὸ μάτι μου νὰ ὁμιλῆτε μὲ τὸν κύριον, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ χθὲς σᾶς εἶδα νὰ συμβαδίζετε εἰς τὴν ὁδὸν Πινακωτῶν.

Ὁ Ἀνσέλμης ὠχρίασε. Ἂν ἄφηνε τὸν νέον νὰ προχωρήσῃ θὰ διεκινδύνευε νὰ ἴδῃ ναυαγοῦν ὅλον τὸ σατανικὸν σχέδιον ὅπερ τόσῳ καλῶς κατέστρωσεν.

(Ἀκολουθεῖ)

(30) *Μαρσὲλ Πρεβῶ* (30)

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΡΑΣΤΟΥ

Καμμιὰ σχέσι δὲν εἶχε ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα, ἡ χαρούμενη καὶ ζωηρή, μὲ τὴν μαραμένη καὶ θλιμμένη ἐκείνη ὕπαρξι ποὺ ἦταν ἄλλοτε.

Εἶχα τὴν σκληρότητα—ἢ τὴν ἀδυναμία—νὰ τὴν ἀφήσω νὰ διακρίνῃ τὴν ζήλεια μου καὶ τὴν διάψευσι τῶν ἐλπίδων μου. Τὴν εἶχα ὑποδεχθῆ τόσο ψυχρὰ κ' οἱ ἀπαντήσεις μου, σ' ὅ,τι μ' ἐρώτησε μ' ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς μῆνες τοῦ χωρισμοῦ, ἦταν τόσο ξηρὲς καὶ τόσο σύντομες, ποὺ λίγο-λίγο τῆς κρύωσαν τὴν καρδιά. Αἰσθάνθηκα δὲ χαιρεκακία βλέποντας τὸ ἀγαπημένο ἐκεῖνο πρόσωπό της νὰ βουρκώνῃ, τὰ μάτια της νὰ θολώνουν ὅπως ἄλλοτε, νὰ τὴν πιάνῃ τρεμοῦλα καὶ βαθοὶ ἀναστεναγμοὶ ν' ἀναταράζουν τὸ στῆθος καὶ τὰ χείλη της.

Ἤμαστε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, στὸ δρομάκο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ κιοσκάκι τοῦ πάρκου. Στὴ μέση τοῦ δρόμου, καθὼς πηγαίναμε πλάϊ-πλάϊ χωρὶς νὰ μιλοῦμε, ἡ Βαλεντίνα σταμάτησε καὶ μ' εἶπε λυπημένα:

— Ἂν θέλετε γυρίζουμε..

Ἀπήντησα:

— Ναί.. Βιάζομαι λίγο... Θὰ σᾶς ἀφήσω.

Γυρίσαμε μὲ γρήγορο βῆμα. Χωρισθήκαμε μπρὸς στὴν ἔπαυλι-τὰ χέρια μας μόλις ἄγγισαν...

Ἔφυγα ὅλο μῖσος καὶ περιφρόνησι γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, Ὅμως σὲ μιὰ ἀπόκρυφη γωνιὰ τῆς καρδιᾶς μου εὐχαριστιόμουν στὴ σκέψι: «Τώρα θὰ κλαίῃ ἐξ αἰτίας μου...» Γιατὶ τάχα μ' ἄρεσε νὰ κάμνω νὰ πονοῦν ὅλοι ὅσοι μ' ἀγαποῦν;

...Πέρασα δυὸ φρικτὲς μέρες, δυὸ μέρες ἀνείπωτης λύπης, ἀηδίας πρὸς τὴν ζωή· δυὸ μέρες ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ἡ αὐτοκτονία... Δὲν ὑπάρχει τρομερώτερο μαρτύριο ἀπ' τὸ νὰ σκέπτεσαι: «Ἀγαπῶ μιὰ γυναῖκα· μ' ἀγαπᾶ κι' αὐτή· κι' ὅμως τῆς ξεσκίζω τὴν καρδιὰ κ' αἰσθάνομαι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφορετικά...»

***

Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, πῆρα ἕνα μπιλλετάκι της ὅπου μοῦ γραφε.

«Ἀγαπητέ μου φίλε,

«Τί γίνεσθε; Ὥστε λοιπὸν ἡ ψυχρότης κ' ἡ μελαγχολία σας ἡ προχθεσινὴ δὲν ἦταν κάτι περαστικό; Μὰ τί σᾶς ἔκανα; γιατὶ μ' ἀφίνετε σ' αὐτὴ τὴν ὀβρεβιότητα, νὰ μὴν ξέρω ἂν εἶσθε ἄρρωστος ἢ ἂν ἐγὼ ἢ κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μου σᾶς ψυχράναμε; Ἐλᾶτε· ἐλᾶτε καὶ δόστε μου καὶ πάλι ἕνα δεῖγμα τῆς φιλίας σας, ἀνοίγοντάς μου τὴν καρδιά σας. Ξεχάσατε λοιπὸν τόσο γρήγορα τὶς μοναχικές μας ὁμιλίες τὸ περασμένο φθινόπωρο;»

Ἔστρηφα πολλὴ ὥρα τὸ χαρτάκι στὰ χέρια μου... Γιατί, ἂν δὲν ἤθελα νὰ τὴν ξαναδῶ, μὲ τάραξε τόσο ἐκεῖνο τὸ χαρτάκι; Γιατὶ τῶφερα στὸ στόμα μου, γιατὶ τ' ἀκούμπησα στὰ χείλη μου, ἀφοῦ τὴν ἴδια στιγμὴ ψιθύριζαν: «Ὄχι, δὲν θὰ πάω!»

Ἀπήντησα ὅτι ἤμουν λίγο ἀδιάθετος, ὅτι δὲ θἄβγαιν' ἀπ' τὸ δωμάτιο, κ' ὅτι, ἅμα γινόμουν καλά, τότε θὰ πήγαινα στὸ Σαγιάρ.

Ὁ Ζοὺστ πῆγε τὸ γράμμα. Ὅταν γύρισε τὸν ρώτησα ἂν τὴν εἶδε.

— Ναί κύριε, μ' ἀπήντησε. Τῆς τῶδοσα ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ τὸ διάβασε μπροστά μου, στὴ βιβλιοθήκη.

— Καὶ δὲν εἶπε τίποτε;

— Τὴν ρώτησα: «Μήτως, ἡ κυρία, ἔχει νὰ μοῦ δόσῃ καμμιὰν ἀπάντησι;» «Ὄχι, φίλε μου, μ' ἀπήντησε... Καλά...»

Βέβαια ὅλ' αὐτὰ ἦταν φυσικὰ—δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένω τίποτ' ἄλλο. Ὡσόσο ὅταν βγῆκε ὁ Ζοὺστ, μοῦ γάνηκε ὅτι ὅλα γκρεμίζονταν γύρω μου...«Τέλειωσε...Τέλειωσε...»μουρμούρισα. Κ' ἔνοιωθα τὰ χείλη μου νὰ τρέμουν ὅπ' τὴν συγκίνησι...Ἔπεσα σὲ μιὰ πολυθρόνα.. Πέρασαν ὧρες...Εἶχα χάσῃ τὴν αἴσθησι στὴ σκέψι ὅτι «τέλειωσε...» Καὶ δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ κλάψω. Κάθε τόσο ἔβλεπα τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ μου καὶ μοῦ ξανάρχουνταν στὸ στόμα τὰ λόγια τοῦ Βέρθερου: «Νὰ τὸ κλειδὶ τῆς φυλακῆς σου!».

***

Ἔφαγα σὰν κατάδικος κι' οὔτε ἤξευρα τί ἔκαμνα. Σκοτοσα λίγες ὧρες στὸ πάρκο τὸ κατσοκότεινο. Σταμάτησα στὴν ἄκρη τῆς δεξιανῆς καὶ σκέφθηκα: «Δυὸ μέτρα βάθος... Θὰ παῦ κανεὶς ἴσια στὸν πάτο χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ...» Ἔξαφνα ἄκουσα νὰ φωνάζουν.

— Κύριε! Κύριε!

Γύρισα... Ἦταν ὁ Ζοὺστ.

— Κύριε! εἶπε λαχανιασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο. Ἡ κυρία νὲ Σαὶν Ζερὺ εἶνε στὸ σαλόνι...θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ. (Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΓΑΙΔΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Ὡμορφα κορίτσια ἀνταλλάσσω ἐπιστολάς· προτιμῶ Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης, Κων)πόλεως, Σμύρνης καὶ Πατρῶν. «Πράσινος Δ ἄβολος», p. r. Πάτρας.

— Νέος, Ἕλλην, διαμένων ἐν Γαλλίᾳ, ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολὸς ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστί, μὲ χήρας καὶ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Λαρίσσης, Βόλου, Θεσ)νίκης, Δράμας, Σερρῶν καὶ Καβάλλας. Γνωριμία διὰ φωτογραφιῶν. Σκοπὸς ὁ γάμος. Γραψατε καὶ θὰ μ' εὕρετε πρόθυμον. Διεύθυνσις Mr Demitrios Coutroutsos, Cite St. Eloi St. Etienne Loire France.

Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μόνον μὲ σοσιαλιστὰς καὶ σοσιαλιστρίας Ἀθηνῶν, Θεσ)νίκης. Σκοπὸς ἀνάπτυξις ἰδεῶν. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Β. Βαρβαγιάννην, Φράγκων 21, Θεσσαλονίκην.

— Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν στὸ μυροβόλον σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Χανίων, Ἡρακλείου καὶ Κορίνθου. «Πληγωμένο Πουλί», p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας 18-20 ἐτῶν κα. χήρας κάτω τῶν 26 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Ἡρακλείου, Χανίων καὶ ἐξωτερικοῦ. Διεύθυνσις· «Ἄστρον τῆς Αὐ ῆς», p. r. Ἀθῆναι.

— «Αἰθερία Κρητικοπούλα»: Δέχεσθε ἀνταλλαγήν; «Ἄστρον τῆς Αὐγῆς».

— Ἄλτ! Δεσποινὶς Δ. Π., Μεγαλούποληνν' παύσατε τὰς ἐρωτοτροπίας μετὰ τοῦ κ. Π. Ξ., μαθητοῦ, διότι θὰ νὰ βγάλω στὰ φύρα καὶ δὲν ἐπιθυμῶ τοιαῦτα. «Ὁ Μικρὸς Φιόγκος».

— Εἰς ἔναν κλειδοῦχον Μεγαλυπόλεως: Κύριε Γ. Κ., παύσατε παρακαλοῦμεν νὰ περνᾶτε ἀπὸ τὴν στενὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν γνωρίζετε. «Ὁ Μικρὸς Φιόγκος».

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καὶ νεαρας χήρας προτιμῶ Ἀθηνῶν, Βόλου, Ἡρακλείου, Κερκύρας καὶ Θάσου. Διεύθυνσις· «Μαρκώνιος», p. r. Δράμαν.

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ δ)δας 16-19 ἐτῶν. Γράψατε· «Ἀετιδεύς», p. r.

— Κων)πολις, 2)2)92ὐ. «Ἀπογοητευμένο Ναυτάκι», σ' ἀφήνω γειά. Αὔριο φεύγω στὴν πατρίδα. Γράφε «Ἀπογοητευμένην Κασταγνήν», p. r. Μεσαγρὸν Μυτιλήνης. Παρακαλῶ ὅλους τοὺς ἀνταλλάκτας μου νὰ γράφουν στὴν ἄνω διεύθυνσιν. «Στέφεν», περιμένω. «Ἀπογοητευμένη Κασταγνή».

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα ὅποια δὲν γράψει θὰ χάσῃ. Γράψαιε· «Prince of wales», p. r. Θεσσαλονίκην.

— Δέχομαι ἀλληλογραφίαν μετὰ κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡλικίας ἀνω τῶν 25 ἐτῶν μόνον ἐξ Ἀθηνῶν. Αἱ χῆραι δὲν ἀποκλείονται. Γράψατε· «Σεβὰχ Θαλασσινόν», Γραφ. «Σφαίρας».

— Ἀνταλλάσσω ἐντὸς φακέλλου c. p. καλλονὰς καὶ ἐπιστολὰς *ἀποκλειστικῶς* μὲ δεσποινίδας, κυρίας καὶ-χήρας μέχρις 25 ἐτῶν τῆς πόλεως *Δράμας*. Εἰς κυρίους δὲν ἀπαντῶ. Σκοπὸς· εὐγενης γνωριμία. Προτιμῶ ἀληθὲς ὀνοματεπώνυμον. Ὅποια δὲν ἀνταλλάξῃ θὰ χάσῃ. Γράψατε ἀμέσως· «*Ἀνθη καὶ Δάκρυα*», p. r. Δράμαν.

— «Ἱππόται τῆς Ὁμίχλης», «Λευκὴ Μουσμέ»: Αὐτὴ εἶνε ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἀπαντᾶτε εἰς λαμβανομένας ἐπιστολάς; Ἀούα!—«Λευκὴ Μαργαρίτα», ἐπιστολή σας ἐλήφθη· ἀπαντήσαμεν δεχόμενοι. —«Καρδιοδαμαστήρ»· Τότε θὰ ἀνακηρυχθῆτε ἀρχηγὸς ἀφοῦ ἀπαλείψετε δι' ἐπιστολῆς σας τὰ ὀνόματά μας. Κατ' ἐντολὴν τοῦ Γ. Ἀρχηγοῦ ὁ Ὑπαρχηγὸς «Μαῦρος Σκελετός».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ μορφωμένας δεσποινίδας ἡλικίας 18 ἐτῶν. Προτιμῶνται ἀρσακειάδες. «Μαῦρος Ἱππότης», p. r. Ἐπαύθα.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ σοβαρὸς δεσποινίδος ἡλικίας 17-20 ἐτῶν. Γράψατε· «Ἀετιδέα», p. r. ἐντ ὕθα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Ἑκάστη ἐγκρισις ἢ ἀνανέωσις διὰ τὸ 1920 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράψουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των.)

«Πράσινος Διάβολος», «Μελαχροινὴ Βασιλοπούλα», «Πληγωμένο Πουλί», «Ἄστρον τῆς Αὐγῆς», «Μαρκώνιος», Πιεροττίνα», «Ἄνθη καὶ Δάκρυα», «Σεβὰχ Θαλασσινὸς» καὶ «Ἀετιδεύς».

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτὴρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2.)

Γ. Τ., Πάτρας. — Ὅταν, ἀγαπητή μου, ὁ πόνος μᾶς μουσκέψῃ τὴν ψυχή, γίνετ' ἔπειτα συνήθεια κι' ἀνάγκη. Ὅσο γιὰ τὴν ἀφορμὴ τοῦ πόνου, εἶτε ἔγκειται στὴ φύσι μας, εἶτε ὄχι, εἶνε, δυστυχῶς ἔξω ἀπ' τὴν θέλησί μας. Βεβαια ὅταν ἔρχεται συνεπίκουρος καὶ ἡ ἡλικία καὶ αἱ περιστάσεις (ὦ! μὴ μοῦ λὲς ὅτι αἱ περιστάσεις δὲν σοῦ τσάκισαν ἕνα φτερουδάκι στὸ πρῶτο πέταμά σου), εὕρουν δὲ καὶ «γῆν ἀγαθήν», δηλαδὴ μίαν ἰδιοσυγκρασίαν ἀναιμικὴν καὶ εὐπαθῆ σὰν τὴν δική σου, ἔ! τότε τὸ κακὸ φουντιώνει καὶ—ὄχι ἀστεῖα—μᾶς φέρνει ὥς τὸν τάφο, μὲ τὴν καθημερινὴ θλίψι (εἴτε μελαγχολία λέγεται, εἴτε ρέμβη) ποὺ εἶνε σωστὴ αὐτοκτονία κ' ἡ χειρότερη μάλιστα. Ἀλλ' ἄκουσε καὶ μένα σὰν μεγαλυτέρα: Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ καὶ δὲν τὴν ἐκδικεῖσαι αὐτοκτονοῦσα, ὅπως δὲν τὴν ἐκδικεῖται τὸ φύλλο ὅταν πέφτῃ μαραμένο ἀπ' τὸ δένδρο, γιατὶ τὸ φύλλο χάνεται, ὅπως χάθηκαν τόσα ἄλλα καὶ θὰ χαθοῦν ἄλλα τόσα, μὰ τὸ δένδρο μένει καὶ ξαναντίζει τὴν ἄνοιξι. Πρὸς τί λοιπὸν βαρειὰ καρδιά; Γέλα γι' αὐτό, καλή μοῦ! γέλα καὶ εὐθύμει. Μάθε νὰ εὐχαριστῆσαι μ' ὅ,τι βρίσκεις· δρέπε ὅλους τοὺ καρποὺς ποὺ εἶνε γλυκεῖς· στὴν ἡλικία σου «ι' ὅταν δὲν μπορῇς ν' ἀποφύγῃς τὸ σκληρὸ δίλημμα, προτίμα τὴν γόνιμη ἁμαρτία ἀπ' τὴν στεῖρα λύπη.

Ο. Ν., Κυπαρισσίαν.—Κρῖμα! κ' ἐ,ὦ νόμισα ὅτι παίρνετε ἀπ' ἀστεῖα...

Ἡ Πυθία

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

«Τυφλὴν Τραγουδίστριαν». Τὸ σταλὲν φιλολογικὸν ἔργον δύναται νὰ δημοσιευθῇ ἐ'ς τὴν στήλην «Ξέναι Δημοσιεύσεις» ἀντὶ δραχ. 14.— Β. Γχίμτσαν. Τόμος α' ἔτους ἐστάλη. Συνδρομὴ θὰ παραταθῇ ἕν' ἔνα ἔτος. Διὰ τὸ ποίημα ἀπαντᾶ ὁ Ἀρχισυντάκτης. Διὰ τὸ ψευδώνυμον χρειάζεται νέα ἔγκρισις. «Πιεροττίναν». Μὲ τὸ ἀστεῖον αὐτὸ κατασκεύασμα ποὺ ἐλάβατε δὲν ἔχομεν καμμίαν σχέσιν. Ἐπιστρέψατέ το εἰς τὴν διεύθυνσίν του. - Γ. Νίκου. Χαρτόδετος δραχ. 12. Νὰ σημειώσετε καὶ τὴν διεύθυνσιν ποῦ θὰ σταλῇ. - «

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΝΤΑΝ

Ἔ ρέ, Παντάνασσα, καὶ πού νὰ σοῦ τὰ λέω τὰ μεγαλεῖα σου! Στραγαλατζίδικο τἄκανα προχτὲ πάλε πίσω στὸ σαντάν. Κατέβηκα περαστικός, ἔτσι γιὰ νὰ βρέξω τὸ λαρύγι μου μὲ κανένα ποτῆρι καὶ νὰ σκοτώσω... —μὴν τρέμῃς, ρὲ! —τὴν ὥρα μου. Κάθουμαι, διατάζω μιὰ χτυπητή. Ὅσο νὰν τὴν κουβαλήσῃ, νάσου καὶ ξεμπουκάρουνε στὴν πόρτα πένι' ἕξη παληόφιλοι, ναπτάκια τοῦ Νάσταθμος — μπῆκες; —ἕνος κι' ἕνας εἰ μακαντάσηδες.

— Γειά σου τ' ἀδρέφι.

— Γειά σας βλάμηδες, τοὺς λέω.

— Καλῶς τὰ κάνεις.

— Καθῆστε νὰ πιοῦμε.

Τὴν ξέρεις τὴ στιχομύθια.

— Θὰν τὸ πιοῦμε ἕ α μ τουκαλάκι, μοῦ λένε.

-- Τὸ μπουκάλι νὰ γίνῃ γκιζοντενεκές, κάνω τοῦ κάπελα.

Καὶ κουβάλα, καὶ κουβάλα μπύρες, ἤρθαμε στὰ πρμάματα—πῶς τὸ πάθαμε! Τὸ λιγώτερο Ἐφτακράτορας ἤμουνα κείνη τὴν ὥρα. Κόχλαζε τὸ αἷμα μου γιὶ καυγᾶ, σὰν τὸ νερὸ στὸν κοράμπαμπα.

— Ἔ ρέ, καὶ ποιὸν θὰ πάρῃ ὁ Χάρο ἀπόψα! εἶτα κι' ἀρχινάω τὸ ἄζμα! Ἐκεῖνο πού σοῦ γουστάρει, ρὲ Μανιώ:

Ἔχω μέσα βαθειὰ στὸ στῆθον
Πίκρες καὶ—σιχ— κοῦμοὺς πλῆθον.

Τῶλεγα μὲ πάθο, γιὰ τὰ σέ α, ρὲ βαρυσήμαντη—δὲν τ' ἄκουσες στὸν ὕπνο σου;—Μεγκηδ ν καὶ τσαλμακίως, ὅπως τὸ λέει λατινικα κι' ὁ πάτερ Ἀγκαθάγγελος. Ὅλοι εἰ θαμῶνοι μ' ἄκουγαν μετὰ κατάνυξι κι' ἄμα ἔβαλα τελεία καὶ ποῦλα, ἀκούω μιὰ φωνὴ γυναίκεια νὰ μοῦ λέῃ:

— Γειά σου Λάππα, γειά σου, Σαμπανιέβο!

Ἤτανε μιὰ χοντρὴ Τουρκάλα, μὲ τὸ φουστάνι ὑψωμένο, σὰν ξένο συνάλλαγμα, πού περπάταγε σκαμπαιβάζοντας, σὰν καραβοτσακισμένη μπρατσέρα.

— Κόρε λογια, ρὲ πλεούμενο! τῆς νάω.

Τ' ἀκούει ὁ λεγάμενός της καὶ ξυνίστηκε. Ἤρθε νὰ μοῦ λοβῇ τὸ λόγο καὶ μοῦ φάνηκε πῶς σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μοῦσκασε μιὰ σφαλιάρα—κἄτι τέτοιο μπάνισα... Δάκρυσαν τὰ μάτια μου ἀπ' τό... θυμὸ κι' ἀντεπεξέρχουμαι. Ἁρπάζω ἕναν καναπὲ καὶ τοῦ τὸν φέρνω κατακέφαλα, μ' ἄς ἔχῃ χάρη ὁ μπαγάσας πού ἔβαλε μπροστά του ἕνα καπέλλο κι' ὁ καναπὲς τὸν πῆρε ξώπετσα στὸ ἀριστερὸ αὐτί..

Τὰ παρεπόμενα τοῦ ρήματος τὰ ξέρεις. Φωνές, βρισιές, κλάμματα καὶ τὰ ρέστα τῆς πατάτας. Θάλασσα τἄκανα οὖλα, σὰν Ἀνδριατικὸ ζήτημα. Ἔκανα τὸ κομμάτι μου κι' ἔφυγα. Κι' ὅλ' αὐτὰ γιὰ χάρη σου ρὲ ἀδυσώπητη, ποῦχεις κολλήσει στὴ καρδιά μου σὰ μελάνι ἀ εξίτηλο—ψέμματα;

Τὸ Βλαμάκι

Τόπο νὰ μὴ σ' ἐξῇ ὁ

ΦΑΝΟΣ

ἡμερησία ἐφημερὶς ἐκδιδομένη ἄ ταξ τοῦ ἔτους εἰς 32 σελίδας, ἀνεξάρτητον ὄργανον τοῦ... χοροῦ τῶν Συντακτῶν.

[Ἀποσπάσματα]

Ἀνατολικὴ ποίησις. — Τὰ μάτια σου τὰ τσιμπλιάρικα εἶνε ἡ θάλασσα μὲ τὰ ψαράκια τὰ τηγανιτά. Ἡ μύτη σου ἡ μυξιάρικη εἶνε πηγὴ ἀστεί ευτη Καὶ τὰ μυαλά σου, κύματα, πού τ' ἀναδεύει ὁ ἀγέρας. Τὰ δυὸ τὰ ποδαράκια σου εὐωδιάζουν καλύτερα κι' ἀπὸ τὶς ἐλιὲς τῆς Μανσούρας Μ' ἀρρώστησε ἡ ἀγάπη σου παρ' ἕνα μῆλο κ' ἔλα. Ἂν τὰ φυλλοκάρδια μου εἶνε στενά, Καλή μου, διεθνοποίησέ τα. Ἂν ἴσως ὄχι, τότε, ἀγάπη μου, κάνε γαργάρα μὲ ξυλόπροκες. Ὦ καλή μου, ὦ καλὴ ψυχή μου. *Ἂς Οἰκτεῖρ*

Εἰδήσεις. — Χθὲς ηὐτοκτόνησεν ὀλίγον δι' ἀγνώστους λόγους ἡ Δ)νὶς Εὔα Δοσίου λαβοῦσα ἰσχυρὰν δόσιν σουμπλιμέ. Αἱ λοιπαὶ δόσεις πληρωτέαι κατὰ μῆνα.

Τράπεζα Μιχαλοῦς. Δίδονται ἐάνεια ἄνευ ἐνεχείρου.

Ζητεῖται ὑπηρέτρια διὰ νὰ ὑπηρετεῖται παρὰ καλλίστῃ οἰκογενεία. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Μὲ 10 δραχμὰς ἕνα κουστουμι ροῦχα (ἐὰν δόσετε 350 δι τὰ κουμπιὰ καὶ τὶς φόδρες) Ἐμπορορραφεῖον «ὁ Ἔντυσον».

Ὑπεύθυνος: *Ὁ ἀναγνώστης*

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀπολογισμὸν νὰ κάμω
ἤθελα τῶν Ἀποκρέω
μὰ δὲν βρίσκω ἄξιον [μνείας
τίποτε καλὸ κι' ὡραῖο.

Ὅλα ἤτανε ἐφέτος
κρῦα. ἄνοστα, σαχλὰ
κ' ἔτσι ἐμπόδισαν τὸν [κόσμο
νὰ γλεντήσῃ πιὸ τρελλά

Γλυκανάλατα ἀστεῖα,
γύμνια καὶ ξετσιπωσιὰ
εἰς τὰ θέατρα πού πῆγα
νὰ γελάσω μιὰ σταλιά.

Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία
ἀπέσχε φέτος τῶν χορῶν
διὰ τὸν φόβον νεο- [πλούτων
καὶ παξιμαδοκλεπτρῶν.

Σ' ὅποιο κέντρο κι' ἂν ἐμπῆκα,
μετὰ ἢ κι' ἄνευ ἀσμάτων
εἶδα νὰ γλεντᾶ πενθίμως
ὅλον τὸ πολετ(σ)ριάτον.

Μόνη ἐξαίρεσις ὑπῆρξεν
ὁ «Χορὸς τῶν Συντακτῶν»
πού ἐμάζευσε ὅπως πάντα
πολὺν κόσμον κ' ἐκλεκτόν.

Ἡ παρέλασις ἀθλία
καὶ αὐτὴ ἀποτυχία
κ' ἡ ἐπιτροπὴ δικαίως
ἔφαγε πρόγκα ἀγρία.

Γι' ὅλ' αὐτὰ δεινῶς ὠργίσθη
ὁ γλαυκός μας οὐρανὸς
καὶ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα
ἑκατσούφιασε κι' αὐτός.

Κι' ὁ Φλεβάρης ὁ γκρινιάρης
ἔβαλε τὰ δυνατά του
μὲ βροχές, κρῦο κι' ἀγέρα
νὰ μᾶς κάνῃ ἄνω κάτου.

Ὁ Μαρῖνος

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— *Ἐπήγατε χθὲς εἰς τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης»;*

— *Ὄχι ἐγώ, κυρία μου, ξυρίζομαι μόνος.*

Ἡ φοβέρες τοῦ Γιαρερὲ

Τὸν τοῖχο-τοῖχο στὰ γκαβὰ
παραντουράει ὁ Γιαρερές,
πιωμένος εἴκοσι φορές·
παραντουραει κουτσὰ-στραβὰ
καὶ λόγια κρένει παλαβά.

Μά, τύφλα! ὁ σταυρωτὴς ἐκεῖ,
βαρειὰ ὀχ τοὺς ὤμους τὸν ἁρπᾶ
σὰν τ' ἀχταπόδι τὸν χτυπᾶ
(λίγο, καὶ θᾶσκε σὰν τ' ἀσκὶ)
καὶ στὸν σβαρνάει στὴ φυλακή.

Στὸ φρέσκο μιὰ νυχτιὰ περιῷ
μὲ τὰ ποντίκια συντροφιά,
καὶ κόβει μπόλικα καρφιά·
μά, ὡς τὸν ἀμόλυσαν ξανά,
φριχτὲς φοβέρες μπουμπουνᾶ.

Αὐγερινὸς

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Τρέλλες καὶ τρέλλες εἶνε στὸν κόσμο...

ΠΙΩ, ΠΙΩ, ΜΥΤΟΣ!

— Νὰ σᾶς διηγηθῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ ἕνα ἐπεισόδιον ἀπ' τὰ πολλὰ τοῦ σταδίου μου, εἶπε ὁ γέρω-γιατρός. Εἶνε χρόνια τώρα. Ἤμουν στὴν Τρίπολι. Μ' ἐκάλεσαν νὰ ἐπισκεφθῶ ἕναν ἀσθενῆ. Πῆγα. Βλέπω ἕναν ἄιδρα, ὡς σαράντα ἐτῶν, εὔρωστον, μὲ μιὰν φυσιογνωμίαν ἐνδιαφέρουσαν, ἀλλά... πολὺ ἀφῃρημένον, τίποτε ἄλλο ὅμως. Μ' ἐχαιρέτισε εὐγενέστατα καὶ μοῦ προσέφερε κάθισμα.

— Ἔ, τί ἔχετε; τὸν ἐρώτησα.

— Δὲν βλέπετε, μοῦ εἶπε θυμωμένος, τὴν μύτη μου πού πῆρε μάκρος ὡς τρία ὀγγούρια; Δυὸ χρόνια τώρα γύρισα ὅλον τὸν κόσμο, πῆγα στὴν Εὐρώπη, μὲ εἶδαν τόσοι γιατροί, τίποτε κ' ἐπειδὴ δὲν μποροῦν νὰ μὲ γιατρέψουν, ὅλο τὸ ἴδιο μοῦ λέγουν: «εἶιε ἰδέα σας, κύριε, καὶ προσπαθήσετε νὰ τὴν ἀποβάλλετε». Θεέ μου, ἰδέα μου! Μὰ ἰδέα εἶνε πού βλέπω τὴν μύτη μου νὰ μακραίνῃ μέρα μὲ τὴ μέρα; Κυττάξτε γιατρέ, κυττάξτε μάκρος!...

Καὶ ἐκτείνων τὸ χέρι του εἰς τὴν προέκτασιν τῆς μύτης του ἔδειχνε ἕνα μῆκος πράγματι τριῶν ἀγγουριῶν! Ἀντελήφθην ὅτι ὁ δυστυχὴς ἦτο νευροπαθὴς καί:

— Μείνατε ἥσυχος, κύριε, τοῦ εἶπα. Τὸ ἐλάττωμα τῆς μύτης σας εἶνε βέβαια καταφανέστατον, ἀλλ' ἐσὲ βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς τὸ ἐξαλείψω. Χρειάζεται μόνον λίγο θάρρος, διότι θὰ ὑποστῆτε μίαν ἐγχείρησιν ὁπωσδήποτε ὀδυνηράν.

Πετάχτηκε ἐπάνω γεμᾶτος χαρὰ καὶ μὲ φωνὴ τρέμουσαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη εἶπε:

— Ἄχ, γιατρέ μου, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο ἔχω ὑποφέρει. Ἂν πράγματι μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτὸν τὸν ὄγκον, θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Καὶ πότε θὰ γίνῃ ἡ ἐγχείρησις;

— Ὁπόταν θέλετε, κύριε· καὶ αὔριο πρωί...

Μείναμε σύμφωνοι· ἐχαιρέτισα, μοῦσφιξε τὸ χέρι γεμᾶτος χαρὰ κ' ἔφυγα. Πῆγα σ' ἕνα κρεοπωλεῖο, ἀγόρασα ἕνα ἔντερον ἀπὸ σπλῆνα καὶ παρεκάλεσα νὰ μοῦ τὸ γεμίσουν αἷμα. Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, τὴν ὡρισμένη ὥρα, ἦλθεν ὁ ἀσθενής μου. Τὸν ἄπλωσα στὸ κρεββάτι τῆς ἐγχειρήσεως, ἔβαλα τὴν μπλούζα μου, πῆρα μερικὰ ἐργαλεῖα καὶ εἶπα.

— Καλὸ θὰ εἶνε νὰ μὴ βλέπετε τὴν ἐγχείρησι, γιατὶ ὅσο κι' ἂν φανῆτε γενναῖος, θὰ πονέσετε λίγο· ἄλλως τε δὲν εἶνε ἀνάγκη χλωροφορμίου. Ἐδέχθη καὶ τοῦ ἔδεσα τὰ μάτια. Ἐπῆρα κατόπι τὸ ἔντερο καὶ μιὰ λεκάνη καὶ τὴν ἐτοποθέτησα ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὴ μύτη του κ' ἔλυσα τὸ ἔντερο. Μὲ ὅλη μου τὴν δύναμι τότε τοῦ καταφέρω μιὰ γροθιὰ στὴ μύτη!... Ἔχασε λίγο τὰς αἰσθήσεις του καὶ τὸ πρόσωπο του γέμισε αἵματα. Τοῦ ἄνοιξα τότε ἀμέσως τὰ μάτια καὶ πὸν συνέφερα. Μόλις εἶ ε πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Ἠσθάνετο γερὰ τὸν πόνο τῆς ἐγχειρήσεως, εἶδε τὰ αἵματα στὸ πρόσωπό του, στὴν λεκάνη ἕναν ὄγκον κρέατος καί, γιὰ νὰ πεισθῇ καλλίτερα, πῆγε στὸν καθρέπτη... Ὦ! τοῦ θαύματος! Δὲν ἔβλεπε πιὰ τὸν τρομακτικὸν ὄγκο τῆς μύτη του! *Μ. Παναγιωτοπούλου*

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλούτων

ΠΕΡΙ ΝΗΣΤΕΙΑ

Μῦτερ μοι μακᾶρηον,

Λήαν πολλὺ σποδέα ἔχο νὰ σὺ γράπτο δηὰ τοὺς παοὼν γραμμάτου μου, τὸ ὁπῆον θὰ σικοθοῖ ἡ τρὶξ τὶς ἐγκεφάλλου σου, λέγοσά σε τὸ τὶ γήγνεται ἐνθᾶδε εἰς τὼ Ἀθῆναι, ὅπου οἱ ἀνθρόποι δὲν κρατῶση γεστήα τὴν μέγαν Σσρακοστύ, τὸ ὁπείων καὶ ἀπτὸς εἰσέτη τὸ κολασμένω ἄνερ μου ἀρτήθηκε τὺν πεπλυμένην Δεπτέραν φάγαν σαρδέλαι τοὺ κοτίου, ὅπερ ὀψάρηον εἶνε, ἁμαρτήα εἶνε, κὲ τὶν προσεχὲς Τρίτυν ἤπιε τσικολᾶτον, κὲ ἀπτὼ εἶνε μονονουχὴ γιὰ ὅπου ἠθέλυμαι τὸ ἄστε ντοῦε νούκου ντούε νὰ μὲ πράξει νὰ ἀρτυθὸ κ' ἐγώ, ὅπερ τὴ ψεχὴν θὰ περιδόσω εἰς τὸν Θεώ, ὅτε ἀποθνήξο;

Σὺ καὶ τὸν περησπούδαστο πάτερ μου πέμπο ἀσπαζμοὺς θελμούς,

τὸ μαδόμ κόρυ σο
Γαρεμφοῦλα

Τύποις: Ἀθ. Δεληγιάννη, Ἑρμοῦ 2.